

TẠI SAO KÊU VAN? HÃY NÓI!

Xin Chúa ban phước cho anh chị em! Chúng ta cứ đứng một lát, khi chúng ta cúi đầu. Có yêu cầu đặc biệt nào không? Nếu có, anh chị em hãy cho biết bằng cách đưa tay lên với Chúa và nói, rằng, “Chúa ôi, Ngài biết nhu cầu của con.”

² Lạy Cha Thiên thượng, chúng con thật sự là một—một dân có đặc ân sáng hôm nay, được nhóm lại trong nhà Chúa, vì chúng con biết rằng có rất nhiều người muốn được ở trong nhà Chúa sáng nay, và lại đang ở trong các bệnh viện và trên các giường bệnh. Và Ngài đã ban cho chúng con đặc ân này được ở ngoài tại đây hôm nay. Và chúng con không hề đến, Chúa ôi, để được nhìn thấy nhau, mặc dù chúng con yêu mến sự thông công với nhau; tuy nhiên chúng con có thể làm điều đó tại nhà mình. Nhưng chúng con đến đây để thông công với Ngài Đấng đã đem chúng con lại với nhau như những con cái và anh em yêu dấu.

³ Chúng con cảm ơn Cha giờ này. Và phương cách duy nhất mà chúng con biết để có mối thông công đúng đắn với Ngài đó là ở xung quanh Lời Ngài. Lời Ngài là Lễ thật. Chúng con nhóm nhau tại đây để được sức mạnh thuộc linh. Chúng con cần nó, Chúa ơi. Chúng con phải có sức mạnh để chịu đựng những thập tự giá mà chúng con mang. Và chúng con cầu xin Ngài sẽ sai Thánh Linh lớn đến ngày hôm nay, và sẽ bổ sức cho tất cả chúng con. Xin nhậm những lời cầu xin của dân sự Ngài khi họ nhóm lại và đưa tay lên với Ngài, rằng họ có nhu cầu về những việc như vậy. Xin đáp lời mỗi một người, Chúa ơi.

⁴ Chúng con cảm ơn Ngài vì việc cứu sống Chị Ungren của chúng con tối hôm qua, trong tai nạn trên con đường đến đây. Ngài đã nhân từ đối cùng họ, Chúa ơi, và chúng con cảm ơn Ngài vì điều đó. Và giờ này chúng con cầu xin, lạy Cha Thiên thượng, để Ngài cứ tiếp tục ở với chúng con và giúp đỡ chúng con khi chúng con đang đi trên đường, từng người và mỗi một người trong chúng con. Xin ban cho chúng con quyền năng bảo vệ của Ngài và—và đức tin biết rằng sự Hiện diện trường tồn của Ngài sẽ ở với chúng con. Trong giờ phút đó khi chúng con

không thể tự giải cứu mình, chúng con biết rằng “các Thiên sứ của Đức Chúa Trời cầm trại chung quanh những kẻ kính sợ Ngài, và Họ sẽ nâng đỡ chúng con bất cứ lúc nào kéo e chân chúng con vấp nhằm hòn đá chướng.” Và chúng con cầu nguyện giờ này để Ngài ban cho chúng con phước hạnh của Ngài dành cho Lời, và phán qua chúng con, và trong chúng con, nhờ Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

5 Tôi thật dễ chịu vì ánh nắng đang chiếu rọi bên ngoài, ánh mặt trời, đang chiếu sáng. Lúc mới sáng thời tiết thật là xấu. Và tôi nghĩ, đặc biệt, tại miền quê này, chúng ta có thời tiết ảm đạm, buồn chán rất nhiều. Và rồi nhìn thấy ánh nắng mặt trời, chiếu rọi ra, thật là rất tốt.

6 Một cuộc họp mặt gia đình nhỏ hôm nay, tôi gặp những anh em của tôi, và họ họp ở tại nhà chị gái tôi, và một số người bà con trong thành phố và lân cận. Có một nhánh lớn của họ Branham. Nếu tất cả họ tụ họp lại từ Kentucky, ở đây, thì tôi nghĩ chúng tôi phải thuê thành phố; bởi vì họ quá đông. Nhưng chỉ một cuộc họp mặt nhỏ. Chúng tôi đã từng gặp nhau tại nhà của mẹ, và bà, hầu như là một sợi dây ràng buộc thân thiết đã giữ chúng tôi lại với nhau. Nhưng Chúa đã đem sợi dây ràng buộc đó về Thiên đàng, và tôi hy vọng rằng tất cả chúng tôi sẽ gặp lại ở đó vào một ngày nào đó.

7 Và vậy thì tôi đã nói ngày nọ, tôi nói, “Anh chị em biết, tôi nghĩ rằng tôi sẽ—sẽ cắt ngắn những sứ điệp Chúa nhật của tôi xuống còn khoảng hai mươi phút, và—và, hay ba mươi phút, và rồi cầu nguyện cho người đau.” Và tôi đã nghĩ đến điều đó sáng hôm nay.

8 Và tối qua tôi nghĩ, lúc Chị Downing gọi tôi và nói điều đó, gọi Billy và nói rằng chị và Chị Ungren trên đường lên đây, đã bị trượt ngang qua đường và bị tai nạn. Và trong khi Billy vẫn còn ở bên cửa sổ, dọc theo, tôi không biết lúc đó mấy giờ; có lẽ lúc nào đó, sáng nay. Tôi hơi buồn ngủ một chút. Tôi nhìn xuống chỗ của Anh Wood, những ngọn đèn đã tắt. Và tôi chỉ quỳ gối cầu nguyện, và khi làm như vậy, thì Người nào đó cứ phán với tôi, “Ổn rồi.” Vậy nên tôi nói với Billy, “Hãy nói với chị ấy, ‘Mọi sự,’ tôi nghĩ, ‘sẽ ổn thôi.’” Tôi thật vui mừng khi nhìn thấy họ sáng

hôm nay, và đang ngồi trong nhà của Chúa, phía sau đây sau khi ở trên đường.

9 Một dân sự mà yêu mến anh em nhiều đến nỗi, phải đến qua hàng trăm dặm để nghe Phúc âm, thì tôi nghĩ, “Một sứ điệp hai mươi phút, và chậm như tôi đã nói, thì sẽ không tốt.” Vì thế tôi nghĩ tôi sẽ cứ...thật dài.

10 Vì thế nên, nghe Anh Ungren, con trai chị ấy, sáng hôm nay, hát bài, “Lớn Bấy Duy Ngài.” Ngài có...Ngài có ý nghĩa nhiều với anh ấy sáng nay hơn chiều hôm qua, bởi vì Đức Chúa Trời vĩ đại của Thiên đàng đã cứu người mẹ yêu quý, và người chị của anh.

11 Bây giờ, hôm nay, chúng ta đang mong đợi một thì giờ kỳ diệu trong Chúa. Và tôi đã có hai hoặc ba đề tài khác nhau ở đây mà tôi đã xem, và tôi đã không, không thể hình dung một cái nào mà tôi sẽ nói chuyện sáng hôm nay. Một trong chúng là, “Hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay chăm sóc anh em. Vậy thì, nếu Ngài quan tâm, thì tại sao anh chị em lại không?”

12 Rồi một đề tài khác, Billy Paul, hay không phải Billy Paul... Con trai khác của tôi, Joseph, đưa đến tôi đề tài này một thời gian lâu trước đây. Ngày kia nó đang ở trong phòng, và nó nói, nhìn lên bức tranh, và Billy...Hay, Joseph rất thích những chiếc thuyền, giống như những bé trai khác; những chiếc thuyền và những con ngựa, anh chị em biết đấy. Và nó nói với tôi, “Ba ơi, Chúa Jêsus có một chiếc thuyền không?”

Và tôi nói, “Ba không biết.”

13 Rồi sau đó nó đứng lên và đi ra, tôi chợt nghĩ, “Ngài có chiếc thuyền không nhỉ?” Và tôi lấy một đề tài từ điều đó, và chỉ đánh dấu trên cuốn sách của tôi ở đây, “Chúa Jêsus có một con thuyền không?” Và tôi chợt nghĩ. Khi Ngài còn ở trên đất, Ngài đã phải mượn một tử cung để được sinh ra, một ngôi mộ để được chôn, một chiếc thuyền để giảng dạy, nhưng Ngài là Phi Công của con tàu cổ Si-ôn. Chắc chắn, Ngài có. Nhưng, và những đề tài đó mà tôi đã suy nghĩ, nghĩ có lẽ tôi sẽ giảng sau này, trước khi chúng ta rời khỏi đây để đi về.

14 Anh em biết, tôi thích giảng từ đền tạm ở đây, bởi vì đó là nhà thờ riêng của chúng ta. Chúng ta cảm thấy được tự do để nói bất

cứ điều gì Chúa Thánh Linh phán. Tại những nơi khác, mặc dù người ta muốn chào mừng anh em, nhưng anh em vẫn cảm thấy hơi bị gò bó bởi vì rằng—rằng anh em ở trong nhà thờ của người khác, và anh em muốn làm người lịch sự đủ để tôn trọng những tư tưởng và giáo lý của—của họ.

¹⁵ Đã có một thời gian tuyệt vời tuần này dưới chỗ của Anh Burcham nơi đó. Và tôi đi vào nhà máy nơi họ sản xuất ra phô mai. Tôi thấy anh ấy và vợ anh, và con trai và họ, đều có mặt trong buổi sáng nay. Và luôn nghĩ rằng một nhà máy phô mai sẽ là cái gì đó giống như những nơi khác mà tôi đã từng vào, ồ, hầu như luộm thuộm và nhộp nhúa. Ồ, tôi có thể nói một điều, anh em có thể bảo đảm chắc chắn nơi đó không nhộp nhúa. Đó là nơi sạch nhất mà tôi đã từng đến, và đặc biệt trong một nhà máy. Và tôi đã không nhận ra; tôi nghĩ, ồ, có lẽ họ sẽ làm ra một trăm cân phô mai một ngày. Và họ làm sáu tấn mỗi ngày, và ba trong số các nhà máy đang hoạt động. Tôi nghĩ, “Ồ, chà, ai sẽ ăn hết tất cả phô mai đó?”

¹⁶ Nhưng Chúa đã ban phước cho người đàn ông này. Tôi có đặc ân được ở trong nhà anh, một ngôi nhà rất đáng yêu, một người vợ dâng hiến tốt. Và không có lý do tại sao họ không sống cho Đấng Christ mỗi ngày, như họ đang làm. Gặp các con trai của anh, và chúng là những đứa trẻ rất ngoan. Chúng tôi thật biết ơn vì sự thông công này mà chúng ta dành cho nhau.

¹⁷ Nhận ra mục sư trước đây của họ là một—một người mà tôi biết, Anh Gurley, một người rất tốt của đức tin Ngũ Tuần Liên hiệp, mà tôi đã gặp những năm trước, ở Jonesboro, Arkansas. Và mặc dù, tôi không biết rằng họ là...đó là mục sư của anh ấy.

¹⁸ Bây giờ hãy nhớ buổi nhóm tối nay. Và rồi, ý Chúa, Chúa nhật tuần tới chúng tôi hy vọng sẽ giảng. Và rồi tôi nghĩ Chúa nhật kế tiếp theo sau thì tôi phải đi đến Chicago. Rồi tôi sẽ đi vắng một thời gian, tôi phải mang gia đình trở về nhà, đi về, hay trở lại Arizona để chúng, những đứa trẻ, có thể nhập học trở lại. Và rồi chúng tôi thôi làm làm phiên mục sư, chiếm những buổi nhóm của ông.

¹⁹ Vậy, vì vậy chúng tôi rất biết ơn Anh Neville vì lòng hiếu khách của anh, anh chị em biết, về—về việc anh đã mời tôi. Và

anh là vậy, không...Tôi thích, thưa anh em, một người như thế, không có gì dối trá, không có sự ích kỷ, đó thật sự là Cơ-đốc giáo chân thật. Tôi thích thế.

²⁰ Bây giờ chúng ta sẽ đọc một số câu Kinh Thánh và rồi chuyển sang phần chú giải. Và tôi không biết thật sự thì giờ nào chúng ta sẽ ra khỏi, kết thúc những Sứ điệp dài này, nhưng tôi nghĩ... Tôi đã nói chuyện ngày kia về sự giằng quá dài, và ai đó đã nói, “Ồ, này, nếu anh—nếu anh chỉ giằng một vài phút; và anh nói hầu như những điều mầu nhiệm, dù sao đi nữa,” nói, “chúng—chúng tôi sẽ không bao giờ có thể hiểu nó.” Nói, “Cứ việc giằng, và sau một lát nó bày tỏ ra,” anh ấy nói. Vì thế có lẽ Chúa muốn chúng ta làm điều đó theo cách ấy.

Chúng ta hãy cúi đầu lần nữa.

²¹ Lạy Chúa, Lời Ngài được mở ra trên bục giảng, và nhận biết rằng ngày nào đó Nó sẽ được đóng lại bởi đó là thời điểm cuối cùng của Nó, rồi Lời sẽ trở nên xác thịt. Và rồi chúng con—chúng con biết ơn vì thì giờ này sáng hôm nay. Và xin mở ra cho chúng con, bởi Thánh Linh Ngài, những điều chứa đựng trong Lời này mà chúng con sẽ đọc. Xin Chúa Thánh Linh dạy chúng con hôm nay những điều mà chúng con nên biết. Và xin cho chúng con, để đáp lại, lắng nghe kỹ từng Lời, làm cho Lời đó có tác dụng sâu sắc. Và rồi xin cho những ai đang nghe bằng ghi âm, xin cho họ lắng nghe kỹ. Và nguyện xin chúng con có thể nắm bắt điều mà Chúa Thánh Linh đang cố gắng bày tỏ cho chúng con. Vì chúng con nhận ra, nếu Ngài xúc dầu chúng con, thì sự xúc dầu đó không vô ích. Nó vì một mục đích, hầu cho nó có thể làm việc vì sự ích lợi, cho Chúa. Và xin cho tấm lòng và khả năng hiểu biết của chúng con được mở ra, Chúa ôi.

²² Xin cho chúng con được tự do để giảng, và tự do để nghe, và đến với đức tin, để tin những gì chúng con đã nghe, khi nó đến từ Lời của Đức Chúa Trời; hầu cho nó có thể gia thêm cho chúng con, Sự sống Đời đời, trong Ngày vĩ đại hầu đến. Xin ban phước cho chúng con ngày hôm nay. Định tội chúng con khi chúng con sai trật. Xin cho chúng con biết những lỗi lầm của chúng con có. Và ban phước cho chúng con trong đường lối đúng đắn, hầu cho chúng con có thể biết đường nào để đi, và cách nào để hành động

trong thế giới hiện tại này; để chúng con có thể mang lại sự tôn vinh, trong đời sống của chúng con ở đây, cho Chúa Jêsus Christ, Đấng đã chết để ban cho chúng con Sự Sống trong cõi tương lai. Chúng con cầu xin điều này trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²³ Bây giờ tôi muốn đọc lên hai chỗ trong Kinh Thánh, sáng hôm nay. Và một chỗ được tìm thấy trong Sách Xuất Ê-díp-tô ký. Thực sự, cả hai chỗ đều ở trong Sách Xuất Ê-díp-tô ký. Một chỗ, chương thứ 13, câu 21 và 22. Và một chỗ khác là chương thứ 14, câu thứ 10, 11 và 12. Bây giờ tôi sẽ đọc bắt đầu từ Xuất Ê-díp-tô ký 13:21.

Và CHÚA đi trước dân sự ban ngày ở trong một trụ mây, để dẫn đường đi; và ban đêm...trong một trụ lửa, để soi sáng cho họ; hầu cho được đi luôn ngày và đêm:

Ngài không lấy đi trụ mây ban ngày, cũng không lấy đi trụ lửa ban đêm, từ trước dân sự.

²⁴ Bây giờ trong Xuất Ê-díp-tô ký 14, và câu thứ 10.

Và khi Pha-ra-ôn đến gần, dân Y-sơ-ra-ên ngược mắt lên, và, kia, thấy dân Ê-díp-tô đuổi theo họ; và họ bèn lấy làm hãi hùng; và dân Y-sơ-ra-ên kêu van với CHÚA.

Và rồi chúng lại nói cùng...Môi-se, Bởi vì... (xin lỗi anh chị em)

Và chúng lại nói cùng Môi-se, Bởi vì xứ Ê-díp-tô há chẳng có nơi mộ phần, nên nỗi người mới dẫn chúng tôi vào đồng vắng đang chết sao? Có sao người làm vậy với chúng tôi, đưa chúng tôi ra xứ Ê-díp-tô để làm chi?

Chúng tôi há chẳng có nói cùng người tại xứ Ê-díp-tô, rằng, Hãy để mặc chúng tôi, phục dịch dân Ê-díp-tô sao? Vì thà rằng phục dịch người Ê-díp-tô, còn hơn phải chết nơi đồng vắng.

²⁵ Tôi sẽ đọc thêm hai câu nữa.

Và Môi-se đáp cùng dân sự rằng, Chớ sợ...

Nào lắng nghe kỹ ở đây.

...Môi-se đáp cùng dân sự rằng, Chớ sợ chi, hãy đứng yên, và xem sự giải cứu của CHÚA, mà Ngài sẽ làm cho...

các người ngày nay: vì người Ê-díp-tô mà các người ngó thấy ngày nay, thì chẳng bao giờ ngó thấy nữa.

CHÚA sẽ chiến cự cho, còn các người cứ yên lặng... CHÚA phán cùng Môi-se rằng, Sao người kêu van Ta? Hãy bảo dân Y-sơ-ra-ên, rằng họ cứ đi:

Nhưng người hãy giơ gậy lên, đưa tay trên mặt biển, phân rẽ nước ra: thì dân Y-sơ-ra-ên sẽ xuống biển đi như trên đất cạn.

Còn Ta, kìa, Ta sẽ làm cho dân Ê-díp-tô cứng lòng, để họ sẽ đuổi theo: rồi Ta sẽ được rạng Danh trên Pha-ra-ôn, và trên cả đạo binh, và trên binh xa, và trên lính kỵ người.

Và người Ê-díp-tô sẽ biết rằng Ta là CHÚA vậy, khi Ta được rạng Danh trên Pha-ra-ôn, và trên binh xa, cùng lính kỵ người.

Thiên sứ của Đức Chúa Trời, đã đi trước trại quân của dân Y-sơ-ra-ên, lộn lại đi sau họ; còn trụ mây vốn đi... trước mặt họ, lại ở về sau:

Và nó đã trở nên ở giữa khoảng trại người Ê-díp-tô và trại dân Y-sơ-ra-ên;...nó là ánh mây tối tăm cho đêm này, nhưng soi sáng ban đêm cho ngày kia: nên trọn cả đêm hai trại chẳng hề xấp gần nhau được.

Và Môi-se giơ tay ra trên biển; và CHÚA dẫn trận gió đông thổi mạnh đến đùa biển lại trọn cả đêm, và làm cho biển bày ra khô, và nước phân rẽ.

Dân Y-sơ-ra-ên xuống giữa biển như đi trên đất khô: còn nước làm thành một vách tường ngăn bên hữu, và bên tả.

Và người Ê-díp-tô bèn đuổi theo, hết thấy ngựa, binh xa cùng lính kỵ của Pha-ra-ôn, đều theo xuống giữa biển.

Và xảy ra, vào buổi sáng CHÚA nhìn xuống thấy trại quân Ê-díp-tô qua trụ lửa và...trụ mây, bèn làm cho người Ê-díp-tô phải rối loạn.

Ngài tháo bánh xe của họ, khiến dẫn dắt cực nhọc: đến nỗi người Ê-díp-tô bèn nói, Chúng ta hãy trốn khỏi mặt

dân Y-sơ-ra-ên đi; vì CHÚA chiến cự cho họ và chống lại người Ê-díp-tô.

26 Lời của Chúa thật tuyệt vời, thật tốt lành, không cách nào để ngừng việc đọc Nó. Lời trở nên Sự Sống, khi chúng ta đọc Nó. Tôi nghĩ, trong đề tài này sáng hôm nay, mặc dù nó đã được thu băng, tôi muốn nói điều này trong phần mở đầu, nó tìm thấy, tôi tìm thấy chính mình. Và lý do mà tôi...Hôm qua, trong khi nghiên cứu, và tôi đến với đề tài này, và rồi tôi nghĩ, “Tôi sẽ chỉ giảng, nếu Chúa muốn, giảng dựa trên điều đó, bởi vì nó đã thu hút tôi.” Và tôi hy vọng nó sẽ hấp dẫn tất cả chúng ta, hầu cho chúng ta có thể thấy, và khiến chúng ta nhìn lên; và nghiên cứu một chút, trong sự so sánh thời đại mà đã có lúc đó, thời...với thời đại hiện nay.

27 Tôi muốn lấy ba từ cho một chủ đề, và đó là: *Tại Sao Kêu Van? Hãy Nói!* Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se, trong câu thứ 15 ở đây, “Sao ngươi kêu van Ta? Hãy bảo dân chúng, rằng họ cứ đi tới.” Và: *Tại Sao Kêu Van? Hãy Nói!*

28 Bây giờ, chúng ta đã có một đề tài, và tôi sẽ cố gắng đi nhanh hết sức như có thể được, như Chúa Thánh Linh dẫn dắt. Và tôi muốn suy nghĩ về...về đề tài này, về Môi-se kêu van với Đức Chúa Trời, trong lúc gặp hoạn nạn; và Đức Chúa Trời đã quở trách Môi-se, ngay lúc nan đề là đang—đang biểu tình. Và đó là điều tự nhiên, có vẻ như, phản ứng của một người là kêu la. Và rồi chính điều đó lại bị—bị quở trách vì Đức Chúa Trời quay lại và quở trách ông vì lời nói đó, vì sự kêu van với Ngài. Nó trông có vẻ như đó là một việc rất khó.

29 Nhiều lần khi chúng ta nhìn xem Kinh Thánh, theo cách riêng của chúng ta, nó dường như rất khó. Nhưng nếu chúng ta nghiên cứu Nó một chút, chúng ta tìm thấy rằng Đức Chúa Trời toàn tri thật sự biết điều gì Ngài đang làm. Và Ngài biết làm những điều này như thế nào và cách giải quyết với con người. Ngài biết điều gì ở trong con người. Ngài, Ngài biết người ấy. Chúng ta không biết. Chúng ta chỉ biết theo mặt tri thức. Ngài biết điều gì thật sự trong con người.

30 Môi-se được sinh trong thế gian này, và là một chàng trai đầy ân tứ. Ông được sinh ra để làm một tiên tri, một người giải

phóng. Ông được sinh ra với sự trang bị trước được sanh ra ở trong ông, như mỗi người đến trong thế gian đều có sự trang bị này, như tôi tin chắc trong sự—sự biết trước của Đức Chúa Trời, sự định trước.

³¹ “Đức Chúa Trời không muốn ai bị hư mất, nhưng muốn mọi người đều ăn năn.” Nhưng, là Đức Chúa Trời, Ngài phải biết, và biết, “biết sự kết thúc từ khi mới bắt đầu.” Hiểu không? Nếu Ngài không biết, thì Ngài không phải là vô hạn; và nếu Ngài không vô hạn, thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời. Vì thế Ngài không muốn, bất cứ ai bị hư mất, chắc chắn, nhưng Ngài—Ngài biết ai sẽ bị hư mất và ai sẽ không bị hư mất. Đó là lý do, chính mục đích mà Chúa Jêsus đã đến thế gian, là để cứu những người mà Đức Chúa Trời, qua sự biết trước của Ngài, đã thấy rằng cần được cứu, đấy, bởi vì toàn thể thế gian này đã bị định tội. Và tôi không biết làm thế nào chúng ta có thể dạy điều này theo cách khác hơn sự biết trước của Đức Chúa Trời, và Kinh Thánh đã nói rõ ràng rằng Ngài “biết sự kết thúc từ khi khởi đầu,” và có thể nói điều đó.

³² Do đó, khi một—một người cố gắng trở nên điều gì đó mà họ không phải, thì họ chỉ đang làm sự mạo nhận, và sớm hay muộn nó sẽ cho anh chị em thấy. Tội lỗi của anh chị em sẽ bị lộ ra. Anh chị em không thể nào che đậy được chúng. Chỉ có một thứ có thể che đậy được tội lỗi, đó là Huyết của Chúa Jêsus Christ, và Nó không thể được bôi trừ khi Đức Chúa Trời đã gọi anh chị em từ khi sáng thế. Đó là điều mà Huyết phải đổ ra; không phải giỡn chơi, và làm trò đùa, và—và lợi dụng, và—và nói những lời xấu về, và—và vân vân. Nó dành cho một mục đích ngay thẳng. Đúng vậy. Không phải giỡn chơi, không được giả mạo, bởi việc nói rằng tội lỗi được che đậy trong khi không phải vậy. Và không ai có thể được khỏa lấp tội lỗi trừ khi tên của người đó được ghi trong Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi sáng thế. Chúa Jêsus đã phán, chính Ngài, “Không ai có thể đến cùng Ta trừ khi Cha Ta kéo đến. Và tất cả những kẻ mà Cha đã,” thời quá khứ, “đã ban cho Ta, sẽ đến với Ta.” Đúng thế. Vậy anh chị em không thể nói những Lời dối. Chúng ở đó dành cho Lễ thật và cho sự chỉnh sửa.

³³ Và Môi-se đã được sinh ra với một sự ban cho đức tin; Môi-se đã có đức tin lớn. Chúng ta thấy điều đó, được biểu lộ trong ông, sau này. Và ông được sinh ra trong một gia đình lớn, như chúng ta biết cha của ông và mẹ của ông, thuộc dòng dõi Lê-vi. Mà, câu chuyện ở đây, phần trước của điều này, trong Sách—Xuất Ê-díp-tô ký, cuộc đời thật đẹp để được ban tặng của nhân vật vĩ đại này. Và ông là một trong—những nhân vật vĩ đại nhất trong Kinh Thánh, vì ông là hình bóng nghiêm ngặt của Chúa Jêsus.

³⁴ Ông được sanh ra với một sự sanh ra rất khác thường, giống như Chúa Jêsus. Ông được sinh ra vào thời điểm đầy sự bất bớ, giống như Chúa Jêsus. Ông được sinh ra là một người giải cứu, giống như Chúa Jêsus. Ông đã được cha mẹ giấu, khỏi kẻ thù, giống như Chúa Jêsus. Và ông đến để phục vụ trong thời đại của mình, giống như Chúa Jêsus. Ông là một lãnh tụ, giống như Chúa Jêsus. Ông là một tiên tri, giống như Chúa Jêsus. Và ông là một người ban cho luật pháp, giống như Chúa Jêsus.

³⁵ Và chúng ta thấy rằng ông đã chết trên Văng Đá, và ông phải sống lại và mọi sự, bởi vì, tám trăm năm sau ông đứng trên Núi Hóa Hình, nói chuyện với Chúa Jêsus. Hiểu không? Các Thiên sứ đã mang ông đi. Không ai biết ông được chôn ở đâu. Thậm chí ma quỷ cũng không biết điều đó. Thành thật mà nói, tôi không tin ông đã được chôn. Tôi—tôi tin rằng Đức Chúa Trời đã mang ông đi, và—và ông đã chết trên Văng Đá mà ông đã đi theo trọn cả cuộc đời.

³⁶ Và ông là một hình bóng hoàn hảo về Đấng Christ. Ông là một vị vua cai trị dân sự. Ông là một người ban luật pháp. Ông là một—ông là một—một điểm tựa cho dân sự. Ông là mọi sự, trong—trong hình bóng, mà Đấng Christ đã có.

³⁷ Bây giờ, thế thì, chúng ta thấy rằng ông đã sinh ra cùng với những ân tứ tuyệt vời này và phẩm chất tốt đẹp ở trong ông, rồi nó chỉ được nhận Điều gì đó để lóe lên qua đó, để mang điều đó đến với Sự Sống.

³⁸ Thấy đó, hạt giống của Đức Chúa Trời thực sự được đặt trong chúng ta từ khi sáng thế. Và khi Sự Sáng ban đầu đập vào hạt giống đó, Nó mang nó đến với Sự Sống, nhưng Sự Sáng trước tiên phải đến trên hạt giống.

39 Giống như tôi đã giảng nhiều lần về người đàn bà trẻ bên giếng nước, bà ta ở trong tình trạng đó. Mặc dù bà là một—một người có tiếng xấu, mặc dù cuộc đời của—của bà thật thấp hèn, và bà đã ở trong hoàn cảnh đó bởi vì truyền thống không bao giờ chấp nhận bà, nhưng, dầu vậy, khi Sự Sáng ấy ban đầu chiếu rọi trên bà, bà nhanh chóng nhận ra Nó, bởi vì trong bà có cái gì đó để đáp ứng với Nó. “Khi vực gọi Vực,” thì phải có một Vực ở đâu đó đáp lại tiếng gọi ấy.

40 Và Môi-se ở đây được sinh ra là một tiên tri, nhưng ông được lớn lên trong một trường tri thức và cung điện của Pha-ra-ôn. Pha-ra-ôn Seti, vị vua được đẩy lên dưới triều pha-ra-ôn, là một con người vẫn có sự tôn trọng, và tin Giô-sép là tiên tri của Chúa. Nhưng đến thời Rameses sau Seti, và Rameses không còn quan tâm đến Giô-sép. Và vì vậy, do đó, nảy sinh ra nan đề, bây giờ, khi ở đó xuất hiện một Pha-ra-ôn mà không biết Giô-sép.

41 Nhưng những phẩm chất tuyệt vời này, chúng ta hãy nói về chúng một chút, và, trước khi chúng ta đến phần chính của bài giảng. Tôi có một cách kỳ quặc trong việc sắp đặt bài giảng, rồi xây dựng nó, và xin Chúa giúp cho chúng ta sáng hôm nay khi chúng ta xây dựng với điều đó.

42 Môi-se, được sinh ra có ân tứ lớn này về đức tin. Thế thì, ông được xúc dầu và được ủy thác tại bụi gai cháy, để giải phóng cho dân sự của Đức Chúa Trời. Bây giờ, xem những phẩm chất tốt đẹp mà con người này đã có! Ông được sinh ra cho một việc nào đó. Đức Chúa Trời có mục đích trong việc đó.

43 Đức Chúa Trời có một mục đích cho anh chị em được ở đây. Hiểu không? Nếu anh chị em có thể chỉ là, đến nơi đó, thật rắc rối làm sao anh chị em cứu Đức Chúa Trời, và cũng tự cứu mình.

44 Môi-se được sinh ra, và rồi ông đã, sau này, ông đã được đem đến—nơi mà ông được sự xúc dầu. Và, lưu ý, hạt giống được đặt ở đó với khái niệm tri thức, với tất cả đức tin rằng ông sinh ra để giải phóng dân sự này, và tuy nhiên nó không bao giờ đi đến với Sự Sống cho tới khi Ánh sáng từ bụi gai cháy chiếu rọi qua nó; cho tới khi ông nhìn thấy, không phải điều gì đó ông đã đọc, nhưng điều mà ông chứng kiến bằng mắt của mình; Điều gì đó

phán với ông, và ông đáp lại Nó. Ồ, thật điều đó đưa các sự việc đến với Sự Sống.

45 Tôi nghĩ bất cứ ai dù là nam với một...hay là nữ, con trai hay con gái. Và tôi nghĩ, theo một khái niệm tri thức của những gì họ suy nghĩ là Lời, và đại loại như vậy, không bao giờ có thể có một nền tảng vững chắc cho đến khi họ bắt gặp Ánh Sáng đem Lời ấy đến chỗ hiện thực.

46 Tôi nghĩ không có hội thánh nào trong thực tế của nó, cho dù vấn đề tri thức và nền tảng của nó ra sao, hội thánh không thể nào thịnh vượng cho đến khi Đấng Siêu Nhiên được biết đến giữa vòng dân sự đó, và họ chứng kiến nó. Điều gì đó mà họ có thể nói với, và điều đó cũng nói chuyện trở lại với họ, rằng một Lời được xác chứng đã được chép này.

47 Bây giờ nên nhớ, khi Môi-se gặp bụi gai cháy này, Lời đó được xác chứng một cách chính xác. Đó là Lời. Môi-se không phải lo lắng, “Tiếng phán này là về điều gì? Đấng Hiện Hữu này ở đây là gì?” Bởi vì, Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh Thánh rồi, trong Sáng thế ký, rằng, “Dòng dõi người sẽ ngụ trong một xứ lạ, nhưng chúng nó sẽ được mang trở về sau bốn trăm năm, sẽ trở về lại trong đất này, vì tội—tội lỗi của dân A-mô-rít chưa được đầy đầy.” Bây giờ, hàng trăm và hàng trăm năm trước, Chúa đã phán rằng, “Y-sơ-ra-ên sẽ kiều ngụ và bị hà hiếp trong xứ lạ, và sẽ ở đó bốn trăm năm. Nhưng Đức Chúa Trời, với cánh tay toàn năng, sẽ mang họ ra khỏi đó.” Vì thế, anh chị em thấy, với bụi gai cháy này...

48 Môi-se đã biết điều này, một cách tri thức. Và hạt giống đã được sinh ra trong ông, đang nằm trong tấm lòng ông. Và ông đã cố gắng, qua kinh nghiệm tri thức của mình về Lời, cố gắng để—để—để mang họ ra, để giải cứu họ, bởi vì ông biết mình sinh ra vì mục đích đó. Ông biết điều đó, thời điểm. Mọi lời Kinh Thánh đã nói họ đã ở đó bốn trăm năm rồi.

49 Thật như chúng ta biết bây giờ, như một người đã hỏi tôi một lát trước đây, về sự Hiện đến và sự Cất lên. Chúng ta biết. Thời gian chúng ta sống đã hết, thời điểm của sự Cất lên đã gần, và chúng ta đang trông đợi một đức tin được cất lên mà có thể kéo Hội thánh lại với nhau và ban cho nó một sức mạnh siêu nhiên

nào đó, hầu cho có thể thay đổi những thân thể này mà chúng ta đang sống ở trong. Khi chúng ta thấy một Đức Chúa Trời có thể kêu kẻ chết trỗi dậy từ trên sàn hay ngoài sân, và mang người đó trở lại với sự sống và bày ra trước mắt chúng ta, khi chúng ta thấy một Đức Chúa Trời là Đấng có thể cắt đi bệnh ung thư đã ăn con người tới một cái bóng tối và làm họ sống lại trở nên một người mạnh khoẻ, để ban đức tin được cất lên cho dân sự. Mà, khi Ánh sáng lóe lên từ bầu trời, và tiếng kèn trỗi lên, Thân Thể của Đấng Christ sẽ được nhóm lại với nhau nhanh chóng, và được biến đổi trong chớp lát và được cất lên Trời. Vâng, phải có điều gì đó như vậy xảy ra. Và những trường thần học của chúng ta có thể không bao giờ đem lại điều đó, tuy tri thức của họ hoàn toàn đúng. Nhưng anh chị em phải gặp Ánh Sáng đó! Anh chị em phải tìm thấy Điều gì đó.

⁵⁰ Và ở đây Môi-se, đặt nền tảng sự kêu gọi kỳ diệu của mình trên Lời, và điều đó thì tuyệt vời, cho đến một ngày ông gặp được Ánh Sáng này, và Chính Lời đã đáp lại cho ông. Rồi ông nhận được sự xúc dầu của mình. Sự xúc dầu đó đã xảy ra trong ông, ở bên trong, những—những người trí thức tin điều đó, đức tin được đặt nền tảng trên niềm tin của mình vào Đức Chúa Trời, mà đã phân cách ông với mẹ ông. Và bây giờ khi ông được ở trong sự Hiện diện của Ánh Sáng này, Nó đã xúc dầu điều mà ông tin. Hiểu không? Thật là sự xúc dầu tuyệt diệu! Và ông đã được ủy thác.

⁵¹ Vậy thì, chúng ta biết, về mặt tri thức ông đã nghe mẹ mình. Ông biết điều gì sẽ xảy ra, và ông biết ông đang sống trong thời đại đó. Nhưng ở đây ông đã nhận ra rằng mình là người thất bại, vì thế ông có thể có...đức tin của ông có thể đã bị giảm sút một chút. Nhưng sau đó khi ông đến chỗ bụi gai, Đức Chúa Trời đã phán, “Ta có nghe tiếng kêu van của dân Ta, và Ta nhớ lại lời hứa của Ta với các tổ phụ của chúng, Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp, và Ta ngự xuống.” “Ta,” ở đó, là đại—đại từ nhân xưng, “Ta ngự xuống đặng cứu họ.”

⁵² Và bây giờ, tôi chỉ xin thêm điều này nếu nó...Xin Chúa tha thứ cho tôi nếu điều này nghe có vẻ phạm thượng. “Ta không thực hiện công việc trên đất, chỉ qua con người. Ta—Ta—Ta là

Gốc Nho; các người là nhánh. Và Ta chỉ tuyên bố chính Minh khi Ta có thể tìm ra một người. Và Ta đã chọn người, và Ta đang sai người xuống để giải cứu họ.” Hiểu không? Bây giờ để ý, “Ta sẽ ở với miệng người, và Ta...người hãy cầm lấy cây gậy này.”

⁵³ Và Môi-se nói, “Tôi có thể nhìn thấy một bằng chứng thuyết phục rằng Ngài sai tôi, và Ngài đã xúc dầu tôi, và Ngài sẽ làm những điều này không?”

Phán, “Người có cái gì ở trong tay người?”

Ông thưa, “Một cây gậy.”

Ngài phán, “Hãy ném nó xuống.” Nó trở thành một con rắn. Ông bỏ chạy.

⁵⁴ Ngài phán, “Hãy cầm nó lên.” Nó lại trở thành một cây gậy. Phán, “Hãy để tay người lên ngực.” Lấy nó ra, và nó bị nổi phùng. Đặt nó vào lại, và tay được lành.

⁵⁵ Phán, “Người đã nhìn thấy vinh quang của Đức Chúa Trời.” Không có câu hỏi nào nữa, với Môi-se. Anh chị em có từng để ý, ông không bao giờ chạy vào đồng vắng lần nữa không? Ông biết mình đã được xúc dầu. Ông biết ở nơi mà, tất cả những điều này đã được đặt trong lòng ông, những phẩm chất tốt đẹp tuyệt vời này, và ông...chúng đã được xúc dầu bấy giờ. Ông, ông sẵn sàng. Ông sẵn sàng để đi. Vậy ông đi xuống Ê-díp-tô.

⁵⁶ Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ ở cùng người,” vậy điều—điều đó không có gì tranh cãi nữa. Nếu, “Ta sẽ ở với người,” thì đó là tất cả những gì Môi-se phải biết, vì sự kêu gọi tuyệt vời này trong lòng ông. Và bấy giờ Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ ở với người.”

⁵⁷ Vậy thì, Đức Chúa Trời cũng đã xác chứng, lời công bố của Môi-se. Môi-se công bố, “Ta đã gặp Chúa. Và Ngài đã phán bảo với các người, ‘ĐẮNG TA LÀ’ đã sai ta.” Hiểu không?

⁵⁸ Lúc bấy giờ họ nói, “Đây là một người, một người Do-thái khác, có lẽ một số trong những người cuồng tín này đang đến lúc nào cũng có mưu đồ giải cứu chúng ta khỏi ách nô lệ.” Và anh em biết cách mà người ta khi họ làm nô lệ, hoặc ở dưới ách nô lệ cho điều gì đó như thế nào, luôn luôn có một số kiểu mảnh lối vây quanh, anh chị em biết, để làm điều đó.

59 Vì thế, Môi-se, Đức Chúa Trời đã hứa với Môi-se, “Ta sẽ ở cùng ngươi. Ta sẽ ở trong ngươi. Lời của Ta sẽ là Lời của ngươi. Người hãy nói Lời của Ta và chỉ nói điều Ta nói.”

60 Và bấy giờ khi Môi-se đi xuống và cho họ biết sự kêu gọi này, và đứng trước mặt Pha-ra-ôn, và nói với ông ta rằng, “Chúa là Đức Chúa Trời của người Hê-bơ-rơ đã phán, ‘Hãy đem dân sự ra khỏi đó.’” Và ông ta đã không để cho họ đi. Vì thế ông—ông thực hiện một dấu lạ trước mặt các trưởng lão và trước mặt Pha-ra-ôn, và những dấu hiệu mà Đức Chúa Trời đã làm. Ông nói, “Này, ngày mai, khoảng giờ này, mặt trời sẽ lặn. Bóng tối sẽ bao trùm cả xứ Ê-díp-tô,” và điều đó đã xảy ra một cách chính xác. Và rồi ông nói, “Có—có những con ruồi mòng đến phủ khắp—khắp đất,” và ông giơ gậy ra và gọi ruồi mòng, và ruồi mòng bay đến. Và ông nói tiên tri, và mọi sự mà ông nói tiên tri đều xảy ra thật đúng như vậy. Đó là Đức Chúa Trời. Hiểu không?

61 Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông từ sự sanh ra của ông, đặt những phẩm chất ở trong ông, về đức tin lớn, và rồi giảng xuống với sự Hiện diện của Ngài và xúc dầu cho điều kỳ diệu đó ở trong ông, và sai ông đi xuống với Lời Ngài, và ông được chứng thực hoàn toàn đúng đắn về những điều công bố của ông. Cho dù có bao nhiêu kẻ hữu danh vô thực dấy lên, có bao nhiêu những điều khác này đã xảy ra đi nữa, Đức Chúa Trời đang phán...Môi-se được xác nhận. Môi-se, những gì Môi-se nói, Chúa đều tôn trọng. Tôi muốn anh chị em đừng bao giờ quên Lời đó. Những gì Môi-se đã nói, Đức Chúa Trời đều tôn trọng, bởi vì Lời Đức Chúa Trời ở trong Môi-se. “Ta sẽ ở cùng miệng ngươi; nó sẽ nói ra những điều đúng.” Vậy thì, những gì Đức Chúa Trời phán—những gì Đức Chúa Trời phán, Ngài phán qua Môi-se, và nó được khẳng định và những lời công bố của ông được xác chứng.

62 Cũng vậy, ông được mẹ ông kể, về sự ra đời màu nhiệm của ông, và thể nào thời giờ đã đến gần thời điểm có sự giải phóng. Am-ram và—và Giô-kê-bết, con trai và con gái Lê-vi, bèn cầu xin Đức Chúa Trời sai đến một người giải cứu. Và điều đó mất...khi anh chị em thấy thời điểm của lời hứa đến gần, nó khiến cho người ta cầu nguyện và khao khát. Và không nghi ngờ rằng—rằng Giô-kê-bết, mẹ ông, đã nói với ông nhiều lần; bà, cũng là

gia sư của ông, như chúng ta biết câu chuyện. Và đã kể với ông cách bà đã cầu nguyện như thế nào. “Và, Môi-se, hỡi con trai, khi con được sinh ra, con là một đứa trẻ đặc biệt. Con là đứa trẻ khác biệt. Có điều gì đó đã xảy ra vào lúc sinh ra con.”

⁶³ Tôi đưa ra một vở kịch về điều đó cho những đứa trẻ, trước đây không lâu, và nói, “Trong khi Am-ram ở trong phòng cầu nguyện, ông thấy một Thiên sứ tuốt thanh gươm của Ngài ra và chỉ về phương Bắc, và nói rằng, ‘Người sẽ có một đứa con, và nó sẽ dẫn con cái phương Bắc đến miền đất hứa.’” Đưa ra một vở kịch cho những người người trẻ để chúng có thể hiểu được điều đó; trí năng của chúng không thể theo kịp anh chị em là người lớn, và có thể hiểu được những điều mà Thánh Linh bày tỏ nó cho anh chị em.

⁶⁴ Lúc bấy giờ, dù mẹ của ông đã kể cho ông những điều này, và ông biết, tuy nhiên ông cần sự va chạm khác. Sự—sự dạy dỗ thì tốt, nhưng ông cần một sự tiếp xúc cá nhân.

⁶⁵ Đó là điều mà thế giới cần ngày hôm nay. Đó là những gì hội thánh cần ngày hôm nay. Đó là điều mà mọi người cần, đó là các con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Để được điều đó, anh chị em cần một sự liên hệ cá nhân, đấy, Điều gì đó. Cho dù, anh chị em biết Lời là đúng, anh chị em biết Nó là đúng; nhưng rồi khi Lời tiếp xúc, và rồi anh chị em thấy điều đó được thực hiện, thì anh chị em biết mình đang đi trên con đường đúng. Thấy không? Và, hãy xem, nó sẽ luôn là dựa trên Kinh Thánh. Nó sẽ hiệp nhất với Kinh Thánh, bởi vì điều này đã làm.

⁶⁶ Lời cầu nguyện của Am-ram là đúng hoàn toàn với Kinh Thánh. Lời cầu nguyện của họ hợp với Lời được hứa. Chúa đã hứa vào thời điểm đó để thực hiện điều ấy. Họ cầu nguyện cho điều đó, và ở đây đứa con thích hợp được sinh ra. Và họ...

⁶⁷ Hãy xem!Ồ, tôi thích điều này làm sao! Đấy, trong thời điểm mà Pha-ra-ôn đang giết chết tất cả đứa trẻ, đấy, giết chúng bằng—bằng gươm, thanh gươm bảo hộ; họ, họ đâm những đứa trẻ này cho đến chết, đem làm mồi cho cá sấu, những thân thể nhỏ bé, cho đến khi những con cá sấu có lẽ mập nhờ thân xác của những đứa trẻ Hê-bơ-rơ. Nhưng Kinh Thánh nói, rằng, “Cha mẹ đã không sợ hãi lệnh giết những đứa trẻ của Pha-ra-ôn.” Họ

không sợ. Họ không sợ hãi, vì họ đã nhìn thấy điều gì đó trong đứa trẻ này, từ lúc mới sinh. Họ thấy điều đó, rằng đây là sự đáp lời cầu nguyện.

68 Và vậy thì Mô-i-se đã có một bối cảnh này như vậy, cho nên Mô-i-se biết ông được sai đến vì chính mục đích giải cứu dân Y-sơ-ra-ên.

69 Thấy đó, tất cả bối cảnh cứ tích lũy dần. Khi anh chị em nhận được điều gì, và có thể đem Kinh Thánh ra, nói rằng, “*Điều này sẽ xảy ra,*” và tại đây điều đó sẽ xảy ra; “*và đây sẽ là thời điểm đó,*” tại đây nó sẽ xảy ra; “*và đây sẽ là thời điểm đó,*” tại đó sự việc xảy ra; rồi tất cả được tích lũy lại với nhau và vẽ nên một bức tranh cho chúng ta.

70 Ôi, thật đền tạm này buổi sáng hôm nay, thật chúng ta là dân sự của thời đại này, Anh Neville à, như chúng ta thấy sự điểm bạc trên mái tóc của chúng ta, và vai chúng ta khòm xuống, khi chúng ta nhìn thấy thế giới đang run rẩy và đung đưa như nó hiện có, và cách mà chúng ta có thể nhìn quanh và thấy lời hứa đang đến gần! Đó là, nó...Tôi nghĩ, nhiều lúc, nếu ai đó có thể chạy vụt vào Đó một lần, và sẽ không hiểu Nó, hoặc đúng hơn là, sẽ hiểu Nó, và cứ bước vào Đó một lần, nó hầu như sẽ đưa anh em đến cõi Đời đời, chỉ với một sự cất lên như vậy! Và chưa hề biết điều đó, và chỉ, ồ, xuyên qua những điều mà chúng ta đã chứng kiến và biết và hiểu, và tất cả dồn về trong một thời điểm. Người nam, hoặc người nữ, chàng trai, hoặc cô gái, có lẽ sẽ thật sự đưa tay lên và nói rằng, “Chúng ta hãy đi, Chúa Jê-sus ôi,” anh chị em thấy đấy. Ôi, thời giờ rất gần!

71 Mô-i-se biết rằng ông sinh ra cho mục đích đó, và nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy những người Hê-bơ-rơ làm việc quần quật; xem lại trong Kinh Thánh ở đây, và có chép, “*Và họ sẽ kiều ngụ trong bốn trăm năm, đấy, nhưng Ta sẽ đem chúng ra với cánh tay toàn năng.*” Sau đó khi ông trở về, sau khi được ủy quyền, được xúc dầu, biết rằng ông được sinh ra...Và đức tin của ông đã nhìn thấy, bởi đức tin ông thấy những người đó và biết họ là con cái của Đức Chúa Trời, bởi vì thế gian...lời—Lời đã chép vậy. Họ không thuộc về thế gian, và không giống như những người còn lại kia. Họ khác biệt. Và họ là những người lập

dị và cuồng tín, đối với sự—sự hào nhoáng của Ê-díp-tô; và ông được gọi là con của Pha-ra-ôn, sẽ cai trị vương quốc, và kế ngôi. Nhưng, ông, có điều gì đó sâu thẳm trong ông, một—một đức tin thật để không nhìn vào những điều đó, sự hào nhoáng mà ông được kế thừa. Ông nhìn vào lời hứa của Đức Chúa Trời, và ông biết rằng thời điểm đó đã đến gần. Và những gì con người đó đã phải suy nghĩ đến thật tuyệt vời!

⁷² Tôi muốn bàn điều đó với ông, ngày nào đó, khi tôi gặp ông ở nơi bờ bên kia. Anh chị em nói, “Điên rồ, anh à!” Không, không phải vậy. Tôi sẽ gặp được ông, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Vâng, thưa quý vị. Tôi sẽ nói chuyện với ông, ngày nào đó, chính Môi-se. Và thật tôi muốn hỏi ông, chỉ cách mà, khi ông thấy sự chuẩn bị của mình!

⁷³ Thật là sự mê hoặc, ma quỷ nói, “Ồ, người ta sẽ không tin ông. Hừ-m. Không—không có chuyện đó đâu.”

⁷⁴ Nhưng khi hạt giống đó đến với Sự sống ở đó, cái gì đó đã đập vào ông, và ông biết có điều gì đó sẽ xảy ra. Ông biết. Nhìn vào đồng hồ của mình và thấy đây là thời điểm gì, và ông đã biết, và thật ông ắt phải suy nghĩ khi nhìn thấy điều đó. Bấy giờ khi ông gom tất cả những điều này lại với nhau, tất cả điều kỳ diệu này mà ông đã nhìn thấy; thời điểm lời Kinh Thánh, lời cầu nguyện của mẹ ông và của cha ông, và ông được sanh ra đặc biệt, một đứa trẻ kỳ dị. Và, tất cả theo đó, đã có điều gì đó ăn sâu vào trong ông.

⁷⁵ Và bấy giờ ông cởi đồ ra và cố gắng suy nghĩ ông sẽ lấy sự huấn luyện về quân sự của mình từ nơi trường học, và giải phóng dân sự, và điều đó đã thất bại.

⁷⁶ Sau đó ông đi vào đồng vắng và cưới một—một cô gái người Ê-thi-ô-pi đáng yêu, và họ đã có một bé trai tên là Ghệt-sôn.

⁷⁷ Và một ngày kia trong khi chặn giữ đàn chiên, bỗng nhiên ông nhìn thấy một bụi gai đang cháy ở trên đỉnh núi, đang cháy. Và ông đi lên đó. Và không phải một người trí thức, không phải một—một sự tưởng tượng, không phải một sự hoang tưởng, không phải một ảo giác, nhưng trong ông...Đó là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, trong một Ánh Sáng, một Trụ Lửa phía sau bụi

gai, Lửa đỏ, như những đợt sóng trào ra, nhưng nó không làm tàn bụi gai. Và Tiếng phán của Kinh Thánh, Tiếng của Đức Chúa Trời, phán qua đó, và phán rằng, “Ta đã chọn ngươi. Ngươi là người đó. Ta đã dẫn ngươi lên cho mục đích này. Ta đang chứng tỏ cho ngươi thấy tại đây, bằng những dấu hiệu, ngươi sẽ đi xuống đặng giải cứu dân sự bởi vì Lời Ta phải được ứng nghiệm.”

78 Ồ, Lời Ngài của ngày hôm nay phải được ứng nghiệm. Chúng ta đang sống trong thời điểm đó. Cho dù bất cứ ai khác nói gì; Lời phải được ứng nghiệm. Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ngài không bao giờ qua đi.

79 Bây giờ, khi Mô-i-se gom kết tất cả những điều này lại với nhau, và thấy được bởi sự chỉ dạy, nó xúc dầu cho đức tin của ông. A-men! Ồ, chà! Thật là một ý nghĩ tuyệt vời! Điều này, bản thân nó, tự nó thấy trong Kinh Thánh chỉ thẳng ngay nó là gì, và sự phán của Đức Chúa Trời, và bằng chứng của nó ở đó, nó xúc dầu cho những gì đức tin ông có trong ông, để đi thực hiện công việc.

80 Điều nên làm đối với chúng ta là gì? Chúng ta cần một sự ăn năn. Chúng ta cần một sự phục hưng. Tôi đang nói với chính mình. Hiếu không? Tôi cần sự lay động. Tôi cần điều gì đó. Tôi đã nói tôi sẽ nói với chính mình sáng hôm nay, hay về chính tôi. Tôi—tôi—tôi cần một—một sự thức tỉnh.

81 Và khi tôi suy nghĩ về bằng chứng vĩ đại đó, mọi thứ thật quá hoàn hảo đã phơi bày ra đó, và nó đã xúc dầu cho đức tin của Mô-i-se. Và, chao ôi, ông thấy chẳng có gì cả...

82 Ở đây, ông chạy trốn khỏi Ê-díp-tô, với, thực ra, ông có thể bắt đầu một—một cuộc nổi dậy hay điều gì đó, và ông có thể đã—ông có thể đã nổi dậy và bắt đầu một cuộc cách mạng ở Ê-díp-tô, và có thể đem ra một đội quân và chiến đấu, nhưng, anh chị em thấy, và có nhiều ngàn người đang đứng bên cạnh ông. Nhưng thay vì thế, ông thậm chí sợ hãi làm điều đó, với đội quân ở bên cạnh mình.

83 Nhưng bây giờ ở đây ông quay lại, sau bốn mươi năm, ở tuổi tám mươi, với chỉ có một cây gậy trong tay. Tại sao? Điều gì khiến cho ngọn lửa đang tàn trong lòng ông trở nên một hiện thực. Ông

đã được xúc dầu lúc đó, và ông biết ông có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Không có gì có thể ngăn cản được ông bây giờ. Ông không cần quân đội. Đức Chúa Trời đã ở với ông. Đó là tất cả những gì ông cần; Đức Chúa Trời ở cùng ông.

84 Ồ, khi anh chị em biết Chúa sai anh chị em làm một điều gì đó, và anh chị em thấy nó đang đến ở đó, thật sự không—không có gì có thể ngăn cản nó xảy ra. Chỉ thế thôi.

85 Tôi nhớ những lần khi Chúa phán với tôi về những điều nào đó sẽ xảy ra, sau đó tôi tiến đến và thấy rằng sự việc nằm ngay tại đó, thật...Ồ, thật cảm động! Tình huống ở dưới sự kiểm soát rồi, chỉ thế thôi, đấy, vì Chúa đã phán vậy.

86 Tôi nhớ, nhiều người trong anh chị em còn nhớ, về bé trai sống lại ở Phần Lan, và lúc đó từ kẻ chết, bị chết bởi một chiếc ô tô. Và tôi đã đứng bên đường ở đó, và bắt đầu đi qua khỏi đứa trẻ đó, và quay lại nhìn. Và ai đó đặt tay lên vai của tôi, và tôi nghĩ đó là Anh Moore, không có ai ở xung quanh tôi. Và tôi nhìn lại, và rồi nhìn lên núi tôi thấy. Tôi nói, “Ồ, tôi đã từng nhìn thấy ngọn đồi này ở đâu đó, nhưng chúng tôi không lên đường này. Chúng tôi đến theo một con đường khác. Ngọn đồi đó ở đâu nhỉ?”

87 Rồi tôi nhìn và thấy chiếc xe ở dưới đó, hư hỏng nặng; thấy một bé trai ở đó với...nằm ở đó với một—mái tóc như bị cắt, như chúng ta thường gọi ở đây. Mắt trợn ngược, giống như mắt của Anh Way vào ngày nọ khi anh bị té. Và bàn chân nhỏ máu chảy thấm qua tất, chỗ xương nhỏ của nó bị gãy. Và máu trào ra ở mắt, và mũi, và tai. Và thấy đứa bé, quần ngắn, nhỏ của nó; và được gài bằng nút, của nó, ở đây và dọc theo phía cái eo nhỏ của nó; và đôi tất nhỏ của nó, giống như những đôi tất dài mà chúng ta mang nhiều năm trước đây.

88 Và tôi nhìn quanh, và thật đúng, chính xác theo cách Thánh Linh đã phán với tôi hai năm trước, khi tất cả anh chị em đã chép điều đó trong quyển Kinh Thánh của mình khắp nước, rằng nó sẽ xảy ra.Ồ, ở đó, rồi, tình huống ấy đến gần. Cho dù đứa bé trai chết như thế nào, cho điều gì người khác nói gì đi nữa; tất cả đã xảy ra. Nó phải sống lại!

89 Tôi nói, “Nếu đứa trẻ này không sống lại từ kẻ chết này, thì tôi là một tiên tri giả, tôi là kẻ xuyên tạc về Đức Chúa Trời. Vì, tại quê nhà, hai năm trước, Ngài đã phán với tôi điều này sẽ xảy ra. Và ở đó những mục sư này, và tất cả, điều đó đã được chép bên lề quyển Kinh Thánh của chúng ta, và ở đây nó xảy ra chính xác. Hãy đọc chỗ bên lề, thể nào sự việc sẽ ‘xảy ra tại một đất nước, có những tảng đá, và vân vân, bị chết, và trên...ở phía bên phải của con đường.’” Tôi đã nói, “Nó đấy. Không điều gì có thể ngăn nó. Tình huống đó ở dưới sự kiểm soát rồi.”

90 Đức tin mà đã có ở trong lòng tôi đã được xúc dầu. Ồ, giá như tôi có thể chỉ giải thích điều đó! Đức tin mà Chúa...Tôi có ở trong Chúa, điều đã phán với tôi, và nó không bao giờ sai trật, bảo tôi, “Tình huống đang ở dưới sự kiểm soát bây giờ. Đây đúng là những gì Ta đã bày tỏ cho người hai năm trước, và tại đây nó được sắp xếp theo đúng thứ tự. Điều duy nhất mà người phải làm là nói ra lời.” Và bé trai đó đã sống lại từ kẻ chết. Thấy chưa?

91 Tôi suy nghĩ, và nhìn lại Anh Fred Sothmann đang ngồi ở đó, và Anh Banks Wood cùng những người đó. Ngày kia, ở trên—Xa lộ Alaskan, cách mà tôi đã đứng ở đó tại nhà thờ và đã nói với anh chị em tất cả về một con vật trông giống như con nai có sừng, dài bốn mươi hai in-sơ, và một con gấu xám đầu bạc. Tôi chưa bao giờ ở đấy trước đó, và cách mà...mà tôi sẽ nhận điều này, và cách nó sẽ như thế nào, và bao nhiêu người sẽ với tôi, và cách họ ăn mặc ra sao. Anh chị em biết điều đó, mỗi người trong anh chị em, nhiều tuần lễ trước khi điều đó đã xảy ra.

92 Và tại đó khi tôi di chuyển đến nơi đó, không biết gì về nó, con thú đã được đặt ở đó. Và tôi đi, và—và nó...là điều không thể có được. Nếu một người đi săn biết, hay đang nghe cuốn băng này, thật anh em không thể bước lại gần đối mặt với con thú, nó sẽ nhảy lên và chạy. Nhưng nó đã không chạy.

93 Và ở đó nó được treo trong căn phòng cũ kỹ của tôi. Ở đó treo cái chóp bạc, cách thật chính xác. Và một—và một cái thước nằm ở đó, một cái thước dây để đo, cho thấy sự chính xác của nó. Và một cái sừng co lại ít nhất hai in-sơ hoặc hơn nữa, khi nó còn tươi trên con thú và khi nó khô đi, nhưng cái này chưa hề bị co lại. Nó vẫn đúng chính xác bốn mươi hai in-sơ. Hiểu không? Ở đó

đặt cái chóp bạc, nó dài bảy bộ, hoàn toàn chính xác, và mọi thứ chính xác theo như cách đã nói, đang bày ra ở đó bây giờ.

⁹⁴ Nhưng khi người đàn ông này nói với tôi, “Này, hãy xem, Anh Branham, chúng ta có con thú này mà anh đã nói về, nhưng anh đã nói với tôi anh sẽ bắt một con gấu có chóp bạc trước khi anh đi đến chân đồi, phía sau kia chỗ những chàng trai, mà có người mặc áo sơ mi màu xanh lá cây.”

⁹⁵ Tôi nói, “Ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đức Chúa Trời đã phán vậy.”

⁹⁶ “Nhưng, Anh Branham,” anh ta nói, “tôi có thể nhìn thấy mọi thứ ở đây, trong khoảng cách nhiều dặm, chẳng có gì cả. Nó sẽ từ đâu mà đến?”

⁹⁷ Tôi đáp, “Điều đó không phải để hỏi tôi. Chúa đã phán như vậy! Và Ngài là Giê-hô-va Di-rê. Ngài có thể mang một con gấu đến ở đó. Ngài có thể đặt một con ở đó.” Và Ngài đã làm. Và nó có ở đó. Đó là tình huống ở dưới sự kiểm soát.

⁹⁸ Và khi Môi-se thấy rằng ông được dấy lên cho mục đích này, và ông đã gặp mặt đối mặt, Đức Chúa Trời vĩ đại này là Đấng đã kêu gọi ông, và đã xúc dầu cho ông và chứng thực ông, và phán rằng, “Này là sự kêu gọi dành cho ngươi, hỡi Môi-se. Ta sẽ sai ngươi, và Ta sẽ tỏ cho ngươi thấy sự vinh hiển của Ta. Và Ta ở đây, trong bụi gai, đang cháy. Hãy đi xuống đó! Ta sẽ ở cùng ngươi.” Thậm chí ông chẳng cần cây gậy. Ông đã có Lời, Lời được xác chứng, và ở đó ông đã đi. Nó xúc dầu cho đức tin mà đã có ở trong ông.

⁹⁹ Và nó xúc dầu cho chúng ta khi chúng ta thấy rằng mình đang ở trong những ngày sau rốt, để thấy rằng tất cả những dấu hiệu này mà chúng ta thấy đang xảy ra, điều mà đã được nói trong Kinh Thánh, sẽ xảy ra trong trong ngày sau rốt; suốt con đường từ Trời, đến những thế lực chính trị, và bản chất của dân chúng, và sự đồi bại của thế gian, và giữa vòng phụ nữ, và cách mà họ làm điều đó như thế nào trong ngày sau rốt, và cách mà đàn ông sẽ làm như thế nào, và các giáo hội sẽ làm thế nào, các nước sẽ làm thế nào, và cách mà Đức Chúa Trời sẽ làm. Và chúng ta thấy tất cả được sắp đặt ngay ở đây trên chúng ta.

¹⁰⁰ Ô, nó xúc dầu đức tin chúng ta. Nó đưa chúng ta vào những chu trình kỳ diệu. Hiểu không? Nó—nó biệt riêng chúng ta ra khỏi những điều khác thuộc về thế gian. Hiểu không? Cho dù chúng ta nhỏ bé đến đâu, hay chúng ta ít ỏi đến đâu, chúng ta bị cười cợt, bị làm trò cười thế nào đi nữa, điều đó không có gì quan trọng. Chỉ thế thôi. Chúng ta thấy điều đó. Có điều gì đó trong chúng ta. Chúng ta đã được định trước để chứng kiến thời giờ này, và không có điều gì sẽ ngăn cản chúng ta chứng kiến điều đó. A-men! Ở đây Chúa đã phán điều đó. Điều—điều đó đã xảy ra rồi. Chúng ta thấy nó. Ô, thật chúng ta cảm ơn Chúa biết bao vì điều này! Ô, thế thì, đức tin của anh chị em lộ rõ khi chúng ta thấy những điều này xảy ra ở đây.

¹⁰¹ Bây giờ, tại đây một lần nữa chúng ta đọc điều đó, “Môi-se đã coi sự sỉ nhục về Đấng Christ là quý nhiều hơn châu báu của xứ Ê-díp-tô.” Vậy thì, ông coi trọng sự—sự sỉ nhục của Đấng Christ.

¹⁰² Bây giờ hãy nhớ, “sự sỉ nhục của Đấng Christ.” Đây, có một sự sỉ nhục trong việc phục vụ Đấng Christ. Nếu anh chị em rất được ưa chuộng với thế gian, thì anh chị em không thể phục vụ, anh chị em không đang phục vụ Đấng Christ. Không, anh chị em không thể. Bởi vì, anh chị em thấy, có một sự sỉ nhục đi với Điều đó. Thế gian luôn luôn sỉ nhục.

¹⁰³ Con đường trở lại ở đó, hàng ngàn năm trước đây, đã có sự sỉ nhục với Nó. Và Môi-se sẽ là một pha-ra-ôn, ông là một pha-ra-ôn kế ngôi, là con trai của Pha-ra-ôn. Và ông sẽ kế ngôi pha-ra-ôn, với việc được quý mến giữa vòng dân sự, và tuy nhiên ông “đã được quan tâm...” Quý trọng có nghĩa là—là “được quan tâm.” “Ông đã quan tâm đến sự sỉ nhục của Đấng Christ lớn hơn tất cả những điều mà Ê-díp-tô có thể ban tặng cho ông.” Ê-díp-tô trong tay ông. Nhưng, tuy nhiên, ông biết nhận lấy con đường của Đấng Christ là một sự sỉ nhục, nhưng ông thật hạnh phúc biết rằng có điều gì đó ở trong ông, mà làm cho ông quan tâm đến sự sỉ nhục này của Đấng Christ, sự sỉ nhục của Đấng Christ, đúng hơn là, nhiều hơn tất cả sự hào nhoáng mà ông—ông kế thừa. Ông có một di sản bên trong mình vĩ đại hơn di sản bên ngoài đã ban cho ông.

104 Ô, giá như chúng ta cũng giống như thế ngày nay, và để Thánh Linh xúc dầu điều mà chúng ta có ở trong mình, đức tin ấy, với một đời sống tin kính, dâng hiến cho Đấng Christ!

105 Vậy thì, với đức tin này như vậy mà ông có, ông đã lưu ý, và ông quan tâm đến sự sỉ nhục đó với sự kính trọng.

106 Ngày nay, một số người có thể nói rằng, “Này, có phải anh là một trong những người đó, những người đó?”

“Ừ, ừ, ồ, ừ.” Anh chị em đã cảm thấy hơi hổ thẹn về nó.

107 Nhưng ông đã coi nó là quý hơn tất cả kho báu trên thế gian, bởi vì rằng có điều gì đó ở trong ông để ông có thể nói thẳng và nói rằng, “Vâng, tôi—tôi quan tâm đến điều này. Điều này đáng được kính trọng hết sức. Tôi vui lòng để trở nên một người trong họ.” Hiểu không? “Tôi vui lòng kể chính mình như là một người Hê-bơ-rơ và không phải là một người Ê-díp-tô.”

108 Những Cơ-đốc nhân ngày hôm nay nên nói giống như vậy. “Tôi vui lòng kể mình là một Cơ-đốc nhân, để từ chối những điều thuộc về thế gian và phẩm trật của thế gian. Không chỉ như một thành viên của giáo hội, nhưng là một Cơ-đốc nhân được sanh lại sống theo Thánh Kinh. Cho dù tôi bị gọi, thậm chí bởi những thành viên của giáo hội, ‘một kẻ cuồng tín,’ tuy nhiên tôi—tôi—tôi xem trọng điều đó hơn—hơn cả điều nếu như tôi là một nhân vật nổi tiếng nhất trong thành phố này hay trong đất nước. Tôi thà là thế còn hơn trở nên Tổng thống Mỹ, hay—hay vua khắp thế gian. Anh em hiểu không? Tôi—tôi coi trọng điều đó thật vô cùng, bởi vì Đức Chúa Trời trong sự thương xót của Ngài, trước khi sáng lập thế—thế gian, đã thấy tôi, và—và đặt một hạt giống nhỏ vào trong đó, hầu cho đức tin của tôi sẽ bay cao vượt lên trên những điều này thuộc về thế gian. Và bây giờ Ngài đã kêu gọi tôi, và tôi—tôi quý trọng địa vị của tôi.”

109 Như Phao-lô đã nói, ông coi chức vụ của mình là cao quý... đấy, và, ồ, Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông từ việc sẽ trở nên một vị giáo sư lớn giống như Ga-ma-li-ên. Nhưng Phao-lô đã được kêu gọi để trở nên một sự hi sinh cho Đấng Christ. Hiểu không? Bây giờ cũng giống như vậy.

¹¹⁰ Hãy lưu ý, với đức tin như thế, ông không bao giờ tin cậy vào cái nhìn của mình, những gì ông có thể thấy được. Bây giờ, ông không nhìn thấy gì ở ngoài đó ngoài đám—đám người tay đầy bùn bẩn thỉu, những người nô lệ, bị cầm tù, bị giết chết mỗi ngày, bị đánh đập bằng roi, bị đem làm trò cười cho thiên hạ, niềm tin tôn giáo của họ, là “những kẻ cuồng tín.” Và có một pha-ra-ôn đang ngồi trên ngai, không biết hay quan tâm gì về tín ngưỡng của họ. Ông ta không hề biết gì về điều đó. Ông ta là một người ngoại đạo, vì thế ông chỉ...Thật là một bức tranh của ngày hôm nay! Và chính là điều đó, một tôn giáo khác biệt. Và làm thế nào nếu—nếu như Môi-se này, tuy nhiên trong chính ngôi tổng thống, hay là—hay là người vĩ đại, Pha-ra-ôn, thay thế khi ông chết, và ông là một ông già. Và tuy nhiên Môi-se nghĩ rằng sự kêu gọi đó...Ông đã nhìn ra ngoài kia, và cùng một cánh cửa sổ mà Pha-ra-ôn đã nhìn ra, bởi vì ông ở trong nhà của vua ấy.

¹¹¹ Và Pha-ra-ôn nhìn ra và thấy những người kia đưa tay lên, và người ta lấy roi da và quất vào họ cho đến chết bởi vì họ đang cầu nguyện. Người ta đã chém gươm qua họ bởi vì họ thậm chí không ngừng cầu nguyện, không vâng lệnh bất cứ lúc nào, và bắt họ làm việc cho đến khi thân thể già yếu bị ngã xuống, và chỉ cho họ nửa phần ăn. “Ồ, họ chẳng là gì ngoài đám người cuồng tín, hầu như không phải là con người.”

¹¹² Và tuy nhiên Môi-se, đức tin đó ở trong ông, đã nhìn họ, và ông nói, “Họ là dân được chúc phúc của Đức Chúa Trời.” A-men. Tôi thích điều đó. Với đức tin như vậy, mắt của ông không bị sa vào sự hào nhoáng của Ê-díp-tô, nó bị cuốn hút vào lời hứa của Đức Chúa Trời. Con mắt chim ưng của ông đã nhìn thấy vượt xa ngoài sự giới hạn về hào nhoáng của xứ Ê-díp-tô. Ông, hãy nhớ, ông đang trở nên một chim ưng giờ này. Ông là một tiên tri, và mắt chim ưng của ông nhìn vượt lên trên những điều đó. Ồ tôi thích điều đó biết bao! Ủ! Ôi chao!

¹¹³ Biết bao lần ngày hôm nay, ngày hôm nay, những Cơ-đốc nhân nương dựa vào những giác quan của họ, và của những gì họ có thể thấy, hay những gì họ có thể hiểu, thay vì đức tin của họ, nương vào những gì anh chị em nhìn thấy bằng mắt mình và sự hào nhoáng. Giống như quý chị em phụ nữ, tôi luôn luôn kêu

gọi chị em, về chị em phải để tóc dài, chị em không được trang điểm, chị em phải hành động như những quý bà và những Cơ-đốc nhân. Chị em nhìn ra trên đường phố và thấy những người nữ ngày nay ăn mặc thật vô đạo đức.Ồ, chị em nghĩ, “Ồ, cô ta thuộc về giáo hội, tại sao tôi không thể làm điều đó?” Hiểu không? “Và cô ta cắt tóc ngắn, tại sao—tại sao tôi không thể làm điều đó?Ồ, cô ta có vẻ thật đáng yêu và thông minh rất nhiều, và có tính cách mà tôi không có được.Ồ, tại sao tôi không thể làm điều đó? Tôi nên làm vậy.” Khi chị em làm điều đó, là chị em làm tê liệt đức tin của mình. Hiểu không? Chị em không cho đức tin của mình cơ hội để tăng trưởng. Bắt đầu từ chỗ đó, như tôi đã nói.

114 Người nào đó nói, “Anh Branham nè, đất nước này, dân chúng, xem anh như một tiên tri. Anh không nên chửi mắng phụ nữ, và đàn ông như thế, vì những điều này. Anh, anh nên dạy họ làm thế nào để—để nói tiên tri và nhận lãnh những ân tứ.”

115 Tôi nói, “Làm sao tôi có thể dạy người ta môn đại số khi họ thậm chí không biết chữ ABC?” Hiểu không?

116 Vậy thì cứ phải bắt đầu từ chỗ đó. Hãy tự làm sạch mình để mà khi anh chị em đi ra phố anh chị em giống như Cơ-đốc nhân, dù sao đi nữa, đấy, và rồi hành động giống như một người. Hiểu không? Và anh chị em không thể làm tự làm điều đó. Cần phải có Đấng Christ đến trong anh chị em. Và nếu hạt giống đang nằm trong đó, và Sự Sáng chiếu rọi lên nó, nó sẽ đến với Sự Sống. Nếu nó không đến với Sự Sống, thì không có gì ở đó để đến với Sự Sống. Bởi vì, điều đó chứng minh cho điều kia, đấy, nó đến với Sự Sống ngay khi Sự Sáng đụng vào nó.

117 Đó là sự quở trách đối với phụ nữ, tôi biết, điều đó đang được nghe trong cuốn băng này, hoặc sẽ được lắng nghe. Đó là sự quở trách với chị em, thưa chị em. Nên như vậy. Điều đó nên, bởi vì nó bày tỏ. Tôi không quan tâm đến điều gì chị em đã làm; chị em có thể rất tin kính, suốt cuộc đời mình, chị em có thể ở trong giáo hội, cha của chị em là nhà truyền đạo, hay chồng của chị em là mục sư; nhưng chừng nào chị em không vâng theo—theo Lời Đức Chúa Trời, điều đó chứng tỏ chị em không có Sự Sống. Khi chị em thấy điều này được lộ rõ ra, và Sự Sống của Thánh

Linh, hãy xem Điều đó khi Nó đụng đến những điều khác. Hãy xem những gì họ làm, nếu Nó mang điều đó đến trên họ. Không lạ gì tại sao...

118 Thật là—thật là đáng quở trách cho những người Pha-ri-si kia, đã gọi Chúa Jêsus, khi Ngài có thể nhận biết những ý nghĩ của họ, Ngài đã kêu gọi họ, “Bê-ên-xê-bun.”

119 Còn cô gái điếm kia đã nói, “Ồ, Người này là Đấng Mê-si. Kinh Thánh nói Ngài sẽ làm điều này.” Đấy, hạt giống được định trước ấy đang nằm tại đó. Và khi Ánh Sáng chiếu lên nó, nó đến với Sự Sống. Anh chị em không thể cản trở nó. Anh chị em không thể giấu Sự Sống.

120 Anh em có thể lấy và đổ bê tông lên đám cỏ, và diệt nó vào mùa đông. Khi mùa xuân đến, chỗ nào sẽ có nhiều cỏ nhất? Ngay xung quanh bờ rìa bê-tông. Bởi vì, những hạt giống ở dưới đá kia, khi mặt trời bắt đầu chiếu ra, anh em không thể nào cầm giữ nó. Nó sẽ ngọ nguậy để ngoi ra quanh đó và mọc ngay ngoài cạnh của khối bê-tông đó và đâm đầu nó lên với sự vinh hiển Đức Chúa Trời. Thấy đó, anh chị em không thể dấu sự sống được. Khi mặt trời chiếu sáng lên quần thể thực vật, nó phải sống.

121 Và khi Thánh Linh đập vào Sự sống Thánh Kinh mà ở trong con người, nó sinh sản ra bông trái của nó ngay tại đó. [Anh Branham bặt ngón tay—Bt.] Hiểu không?

122 Vì thế bất kể anh chị em đứng và thành thực thế nào, anh chị em nói rằng anh chị em không phải thế nào, và nói, nói rằng họ là...Những người phụ nữ này mặc những—những áo quần xấu xa và các thứ ở ngoài kia, thật hở hang, trên đường phố. Mặc dù, chị em không tin mình là vậy, chị em không thể làm cho mình tin được. Chị em có thể chứng minh sự trong sạch về vấn đề tà dâm, nhưng, trong Sách của Đức Chúa Trời, chị em đang phạm tội tà dâm. Chúa Jêsus phán, “Hễ ai ngó đàn bà mà động tình tham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng người rồi.” Và chị em đã tự phô bày mình ra theo cách đó. Đấy, chị em không thể nhìn thấy được điều đó trừ khi Sự Sống ấy đang nằm trong chị em.

123 Chị em nhìn vào người nào khác, chị em nhìn và nói, “Ồ, tôi biết Chị Jones. Anh Jones là một...Anh ấy là mục sư. Vợ anh ấy làm *điều này* và làm *điều kia*.”

124 Tôi không quan tâm những gì *điều kia* làm; Đây là Lời. Chúa Jêsus đã phán, “Hãy để mọi lời của con người là dối trá, còn Lời Ta là chân thật.” Đó là Kinh Thánh. Và khi Sự Sáng ấy thực sự chiếu rọi lên nó, thì nó phải đến với Sự Sống. Nó chỉ phải đến với Sự Sống.

125 Vậy thì, con mắt tuyệt vời của Môi-se, mắt chim ưng của ông, nhìn vượt lên trên sự hào nhoáng của Ê-díp-tô.

126 Tín hữu Cơ đốc thật ngày hôm nay, cho dù giáo hội nói gì đi nữa, người khác nói gì; khi Ánh Sáng ấy chiếu soi lên nó, họ nhìn thấy chính sự xác chứng của Đức Chúa Trời, Trụ Lửa ấy đang ở đằng kia, và những dấu kỳ phép lạ đã được hứa, Kinh Thánh đang được đặt để, và nó phải đi đến với Sự Sống; cho dù nhóm người nhỏ bé ít ỏi làm sao, và nhóm người ít ỏi thế nào. Nhóm của Đức Chúa Trời luôn luôn ở thiểu số. Hiểu không? “Đừng sợ, hỡi bầy nhỏ—nhỏ, chính ý tốt lành của Cha các người cho các người Nước Thiên đàng.” Hiểu không? Họ đón nhận điều đó. Đức Chúa Trời buộc lòng sai phái họ từ trong mọi hệ phái, mọi phẩm cấp khắp các nơi, để thấy Nó, nếu như họ đã được định trước cho Sự Sống.

127 Hãy nhìn cụ Si-mê-ôn, được định trước cho Sự Sống. Khi Đấng Mê-si đến trong đền thờ, trong hình thể một hài nhi trong tay mẹ mình; Si-mê-ôn, quay lại phòng nơi nào đó, chỗ ông đang đọc. Đức Thánh Linh đã dẫn ông lên, vì ông đang chờ đợi. Sự Sống đó đã có ở trong ông. Ông nói, “Tôi sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa.” Và đó là Đấng Christ của Chúa đang ở trong đền thờ. Đức Thánh Linh đã dẫn dắt ông rời khỏi phận sự của mình, đi ra, và bước xuống qua đó và bỗng ẵm hài nhi ấy, và nói, “Xin để—xin để cho tôi tớ Chúa được qua đời trong sự bình an, vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt của Ngài.”

128 Có một bà cụ mù ở trong góc, tên là An-ne, người đêm ngày hầu việc Chúa. Bà cũng đã nói tiên tri, và nói rằng, “Đấng Mê-si đang đến. Tôi có thể thấy Ngài đến.” Tuy nhiên, bà bị mù. Cùng lúc ấy, khi Ngài ở đó...Sự Sống nhỏ bé đó đã ở trong bà, đã tiên

báo, “Nó sẽ ở đó! Nó sẽ ở đó! Nó sẽ ở đó!” Thế thì, cùng một Sự Sống đó, Ánh Sáng đến trong tòa nhà, trong hình thể Hải Nhi, như “một đứa con hoang,” được bọc bằng vải tả của Ngài, đang bước vào đền thờ. Và Thánh Linh đã soi sáng trên bà cụ mù đó, và bởi Thánh Linh, bà được dẫn đi qua những người này, và đứng bên Hải Nhi này; và chúc phước cho người mẹ và chúc phước cho Con Trẻ, và bảo những điều sẽ xảy ra trong tương lai vì Nó. Thấy đó, được định trước với Sự Sống! Hiểu không?

129 Hãy nhìn họ, không có được mười hai người trong họ. Chỉ có tám linh hồn đã được cứu trong thời Nô-ê, hầu như không nhiều, nhưng tất cả những ai được định với Sự Sống bước vào tàu vào lúc đó. Hãy xem cách Thánh Linh làm việc trong mỗi thời đại, kéo dân sự lại thế nào.

130 Vậy thì chúng ta thấy rằng đức tin của Môi-se đã dẫn ông đến chỗ nhìn xem điều gì sẽ xảy ra, chứ không phải những điều đã xảy ra. Hãy nhìn về ngày mai thay vì hôm nay. Nhìn vào lời hứa thay vì nhìn vào sự hào nhoáng. Nhìn vào dân sự thay vì nhìn vào tổ chức. Hiểu không? Đức Chúa Trời đã làm điều đó.

131 Lót có thể nhìn thấy sự hào nhoáng với sự thịnh vượng dưới Ê-díp-tô, hay dưới Sô-đôm. Lót có thể nhìn những điều có thể làm ra nhiều—nhiều...nhiều—nhiều tiền. Lót có thể thấy sự thịnh... điều có thể được khi ông nhìn qua thành Sô-đôm và ông có thể trở nên...Ông là một người Hê-bơ-rơ, ông có thể trở nên một người vĩ đại ở đó, bởi vì ông là một người có sự khôn ngoan tuyệt vời, và là cháu của Áp-ra-ham, vì thế ông chọn tiến về phía Sô-đôm. Sự khôn ngoan của Lót dẫn ông đến nhìn thấy sự hào nhoáng của—của sự thịnh vượng. Sự khôn ngoan của Lót dẫn ông thấy phước hạnh của—của sự hào nhoáng. Nhưng, đức tin của ông đã bị tê liệt bởi điều đó, ông đã không nhìn thấy lửa mà sẽ hủy diệt lối sống đó.

132 Và đó cũng là cách của người ta ngày hôm nay. Người ta thấy những tiềm năng trong việc thuộc về một tổ chức lớn, họ thấy triển vọng của việc có chỗ đứng trong xã hội với dân chúng trong thành phố, nhưng họ không thấy được khả năng...Họ không thấy đức tin của họ bị tê liệt. Tôi xin lặp lại điều đó để nó sẽ không bị hiểu lầm. Phụ nữ ngày nay, họ, như tôi nói, họ muốn—

họ muốn hành động giống như những ngôi sao điện ảnh. Đoàn ông ngày nay muốn hành động giống như những diễn viên hài trên ti-vi.

¹³³ Các thầy giảng ngày nay dường như muốn làm cho giáo hội của họ giống như loại nhà trọ hiện đại nào đó, cương vị thành viên và đại loại như vậy. Họ thấy triển vọng về việc có thể trở nên một giám mục hay một tổng giám mục, hoặc điều gì đó như thế, nếu họ đi theo giáo hội; bỏ qua lời Kinh Thánh, khi Nó đang nằm trước họ, với sự xác chứng sâu sắc bởi Quyền phép của Đức Chúa Trời, và bởi Lời hằng sống của Đức Chúa Trời đang sống trong dân sự. Tuy nhiên, họ không muốn Điều đó. Họ nói, “Chúng tôi không muốn pha trộn với điều gì đó giống như Thế.” Nhận lấy thể thông công của họ. Nhận lấy phẩm cấp hệ phái của họ. Tuy nhiên người thật thà, giống như Lót, đang ngồi ở thành Sô-đôm, biết rằng điều đó là sai trật. Hiểu không? Hiểu không? Họ làm gì khi họ làm điều đó? Họ làm tê liệt đức tin nhỏ bé mà họ đã có. Nó không thể hoạt động được.

¹³⁴ Vậy thì, Môi-se đã đi ngược lại điều đó, và ông để...đức tin của ông làm tê liệt thể gian.

¹³⁵ Đức tin của anh chị em cũng sẽ làm tê liệt sức quyến rũ, hay cũng có thể sự quyến rũ đó làm tê liệt đức tin của anh chị em. Vậy thì, anh chị em chọn điều này hoặc điều kia. Và anh chị em thấy Kinh Thánh không thay đổi. Đức Chúa Trời không thay đổi. Ngài là Đức Chúa Trời bất biến.

¹³⁶ Và bây giờ chúng ta thấy, ngày hôm nay, rằng thiên hạ của thời đại này, đây, họ nhìn vào những thứ to lớn, tổ chức to lớn. “Tôi thuộc về *Giáo hội này và giáo hội kia*.” Hiểu không? Và họ đi xuống ở đó, và, ngắm nhìn, không có gì khác biệt với những người trên đường phố. Không có điều gì khác. Họ có một điều gì thông minh ít ỏi, và cứ như thế. Khi anh em nói về sự chữa lành Thiêng liêng, Trụ Lửa, Sự Sáng của Đức Chúa Trời, họ nói, “Đó là bị tâm thần.”

¹³⁷ Một người kia cầm lên bức tranh của Thiên sứ của Chúa, hôm nọ, một mục sư Báp-tít, và đã cười nhạo Nó. Đây, đó—đó là sự báng bổ. Hiểu không? Không có sự tha thứ nào dành cho điều đó.

138 Đó là điều Chúa Jêsus đã phán, đấy. Thật là báng bổ; khi anh chị em thấy Nó làm chính những công việc mà Đấng Christ đã làm. Và Ngài đã phán...Khi mà, người ta đã thấy điều đó làm việc trong Đấng Christ, Ngài là Sinh Tể, và họ gọi Ngài là “Bê-ên-xê-bun, ma quỷ,” vì, vì Ngài đang làm điều đó. Và bây giờ họ nói...Ngài phán, “Ta tha thứ cho các người về điều đó. Nhưng khi Thánh Linh đến làm điều giống như vậy, các người nói một lời nghịch lại Ngài, thì dầu trong đời này hay đời sau, cũng sẽ chẳng được tha.” Hiểu không? Chỉ một lời là anh chị em nói nghịch tất cả với Ngài. Hiểu không? Và rồi...

139 Bởi vì, nếu Sự Sống đó, nếu anh chị em được định với Sự sống Đời đời, thì Sự Sống đó sẽ bùng lên khi anh chị em được thấy Nó. Anh chị em sẽ nhận ra Nó, giống như người đàn bà bên giếng nước, và—và những người khác. Nhưng nếu nó không có ở đó, thì nó không thể đến với Sự Sống, vì không có gì nơi đó để đến với Sự Sống. Như mẫu thân của tôi đã thường nói, “Con không thể lấy được máu từ cây cải củ,” bởi vì không có máu ở trong nó. Vậy thì, điều đó cũng giống như vậy.

140 Và nó sẽ làm tê liệt đức tin nhỏ bé mà anh chị em có. Lót có thể nhìn thấy sự hấp dẫn, nhưng ông không có đức tin đủ để nhìn thấy lửa sẽ hủy diệt sự hấp dẫn như vậy.

141 Tôi tự hỏi chúng ta ngày hôm nay có như vậy không? Tôi tự hỏi phải chăng chúng ta, ồ, như những phụ nữ mà muốn được ưa chuộng, muốn hành động giống như những—những phụ nữ kia trong giáo hội, phải chăng họ thấy rằng họ muốn—muốn hành động giống như những người kia. Họ—họ chỉ có thể thấy những khả năng được trở nên một—một—một phụ nữ đẹp hơn, bởi sự bôi vẽ. Họ có thể thấy người phụ nữ đẹp hơn nhờ có diện mạo trẻ trung, bởi sự cắt tóc và hành động giống như một số người khác, hay ngôi sao điện ảnh. Nhưng tôi tự hỏi điều đó đã không làm tê liệt đức tin của họ không, để biết rằng Kinh Thánh đã nói rằng, “một phụ nữ làm như vậy là một người—...một người nữ không đáng được tôn trọng,” và, “một phụ nữ mặc áo quần dành cho đàn ông, là điều gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời,” quần, và đại loại như vậy, và quần đùi mà họ đang mặc. Và—và nó thật trở nên quá chai lì cho đến nỗi dần hồi thành thói quen bình

thường của người ta làm điều đó. Tôi tự hỏi chúng có không làm tê liệt đức tin rất nhỏ mà chị em có được không, ngay cả đi nhà thờ, chị em thấy đấy. Đó là điều nó làm.

¹⁴² Lót đã làm điều đó, và nó làm tê liệt ông, và nó làm tê liệt dân sự của ông dưới đó. Họ không thể thấy điều đó.

¹⁴³ Nhưng Áp-ra-ham, với một—một đức tin được xác chứng, bác của ông, người không nhìn vào sự hấp dẫn đó, người không muốn liên quan gì với nó, mặc dù người phải sống khó khăn và sống với chính mình. Và Sa-ra sống ngoài đồng vắng nơi mà việc đi lại khó khăn, trên một vùng đất khô cằn. Nhưng họ không nhìn sự hấp dẫn đó hay những khả năng trong việc trở nên được ưa chuộng.

¹⁴⁴ Sa-ra, người phụ nữ xinh đẹp nhất vùng, Kinh Thánh đã nói vậy. Bà đẹp, đẹp nhất trong tất cả những người nữ. Và bây giờ bà thậm chí ở lại và vâng phục chồng, thậm chí bà đã gọi ông là “chúa” mình, bà được Kinh Thánh đề cập, như là tiêu chuẩn trong—trong Tân Ước; đã chép, “Các chị em là con gái của người, miễn là chị em vâng phục trong đức tin.” Xem đấy, bà đã gọi chồng bà là “chúa” mình.

¹⁴⁵ Và Thiên sứ của Chúa thăm viếng đền thờ của họ và...hay túp lều nhỏ bé của họ ở ngoài đó, và phán bảo với họ. Thậm chí họ không có một căn nhà để sống; phải sống ngoài vùng đất khô cằn. Và anh chị em thấy đấy. Anh chị em thấy thời đại đó được rập khuôn lại lần nữa, thật chính xác giống như nó đã xảy ra lúc đó không?

¹⁴⁶ Bây giờ, Môi-se với đức tin lớn của người, một lần nữa, có thể nói “không” với những điều ban tặng của thế gian hiện tại, và lấy sự lựa chọn công bình. Ông đã chọn sự chịu khổ trong hoạn nạn cùng với dân sự của Đức Chúa Trời. Ông đã chọn đi với điều đó. Tại sao? Đức tin của ông! Ông đã thấy lời hứa. Ông đã thấy thời kỳ cuối cùng. Ông đã thấy qua tương lai, và ông để đức tin của mình tung ra. Và ông không chú tâm đến những điều mắt thấy về tiềm năng ở đây, rằng ông là pha-ra-ôn và sẽ trở nên pha-ra-ôn. Ông đã nhìn thẳng vào tương lai.

147 Ô, nếu người ta có thể chỉ làm thế, đã không nhìn vào thế gian hiện tại. Nếu anh chị em nhìn xem thế gian hiện tại, anh chị em chọn lấy nó. Hãy che mắt mình khỏi điều đó, và nhìn xem lời hứa của Chúa, con đường vượt qua trong tương lai.

148 Bởi đức tin mình ông có thể chọn lựa. Ông đã chọn được gọi là con trai của Áp-ra-ham, và khước từ được gọi là con trai của Pha-ra-ôn. Làm sao ông có thể, khi tất cả toàn bộ vương quốc... Ê-díp-tô có cả thế gian trong tay nó. Ông là vua của thế giới, và là một người trẻ ở tuổi bốn mươi, ở đây sẵn sàng để lên ngôi. Nhưng ông không hề màng đến tri thức của mình...

149 Nhìn xem những phụ nữ đang ở xung quanh ông, ngày này sang ngày kia, nơi hậu cung của họ. Nhìn sự quyến rũ đó; ngồi và uống rượu, và xem điệu múa thoát y trước mặt ông, khi họ nhảy múa, và quạt cho ông bằng một... Và phụ nữ từ khắp nơi trên thế giới, và đồ trang sức cùng châu báu, quân đội của ông ở ngoài kia. Điều duy nhất ông phải làm là ngồi ăn những thức ăn ngon, và nói, “Hãy đem một... hãy đem số quân đồn trú *này hay nọ xuống nước này hay nọ*, chiếm nước đó. Ta nghĩ ta thật muốn có nó.” Đó là tất cả những gì ông phải làm. Ngồi đó, và để họ quạt cho ông, và há miệng ra; để những—những vũ nữ thoát y xinh đẹp, đáng yêu của thời đó, rót rượu vào miệng ông, vừa dứt cho ông ăn vừa ôm choàng lấy ông, tất cả những phụ nữ đẹp nhất trên thế giới. Mọi thứ hấp dẫn đều có ở đó, đang nằm ngay ở đó bên cạnh ông.

150 Nhưng ông đã làm gì? Ông đã quay khỏi những điều đó. Ông biết lửa đã chực sẵn dành cho điều đó. Ông biết sự chết nằm trong chỗ đó. Hiếu không? Ông biết rằng nó đã ở đó. Và ông nhìn qua đám người bị khinh bỉ và bị chối bỏ, và bởi đức tin ông đã chọn chịu sự sỉ nhục của Đấng Christ, và xưng chính mình, “Tôi là con trai của Áp-ra-ham. Tôi không phải là con trai của pha-ra-ôn này. Dầu cho anh em biến tôi thành một giám mục, hay một chấp sự, hoặc một tổng giám mục, hay giáo hoàng, tôi vẫn không phải là con trai của người này. Tôi là con trai của Áp-ra-ham, và biệt riêng mình ra khỏi những điều thuộc về thế gian này.” A-men, a-men, và a-men! Bởi đức tin, ông đã làm điều đó!

¹⁵¹ Ông đã quay khỏi sự quyến rũ. Ông quay khỏi những triển vọng trong việc trở nên giám mục kế tiếp, ông quay khỏi triển—triển vọng trở nên một tổng giám mục kế tiếp, hay tổng giám sát kế tiếp ở việc bầu chọn tiếp theo, hay bất kể là cái gì nữa, ông bỏ đi điều đó. Ông đã từ chối nhìn nó.

¹⁵² “Vậy thì, nếu tôi trở nên giám mục, tôi sẽ bước vào và người ta chào, ‘Thưa Đức Thánh Cha,’ hay—hay ‘Tiến sĩ *A hay B* gì đó,’ hay—hay—hay—hay ‘Trưởng lão *A hay B* gì đó.’ Thật họ sẽ, tất cả các mục sư truyền đạo tại buổi nhóm, họ sẽ vỗ lưng tôi, và nói, ‘Này, anh bạn, gã đó có điều gì đó, tôi sẽ kể cho anh.Ồ, suýt-suyt-suyt, giữ im lặng nào, giám mục đến đây này, thấy đó. Những gì ông ta nói, đó là luật pháp. Đấy, ở đây *ông A hay B* gì đó đến.’” Người ta sẽ bay lên trên thế gian để được là...nhìn thấy giáo hoàng, và hôn vào bàn chân và những chiếc nhẫn, và vân vân. Thật là, thật là một tình trạng có thể với người Công giáo, thật là một điều có thể với người Tin Lành, để trở thành một giám mục hay tổng giám sát, hoặc điều gì đó, người nào đó quan trọng trong một tổ chức.

¹⁵³ Hãy xem, mặc dù, nhưng, anh chị em thấy, con mắt đức tin nhìn vượt lên trên điều đó. Và anh chị em thấy sự kết thúc của nó dưới đó, mà, Đức Chúa Trời bảo rằng mọi thứ dưới đó sẽ bị hủy diệt. Đức tin, con mắt chim ưng, nâng anh chị em lên trên điều đó, và anh chị em nhìn thấy ngày mai, không phải hôm nay, và chọn để được gọi là con trai của Áp-ra-ham.

¹⁵⁴ Pha-ra-ôn, không có đức tin, thấy con cái của Đức Chúa Trời như “những kẻ cuồng tín.” Không có đức tin, ông đã bắt họ làm nô lệ bởi vì ông không sợ những gì ông nói. Ông không sợ Đức Chúa Trời. Ông nghĩ rằng mình là thần. Ông nghĩ đến những vị thần của—của ông mà ông phục vụ, mà người đó là giám mục, người đó là tổng giám mục, các thần của ông là kẻ đã làm điều đó. “Không có Điều này ở đây,” vì thế ông bắt họ làm nô lệ. Ông cười cợt họ, chế nhạo họ. Thật giống như người ta đã làm ngày nay, điều giống y như vậy.

¹⁵⁵ Đức tin của Môi-se đã thấy họ trong miền đất hứa, một dân được phước. Có lẽ là một cuộc tranh đấu khó khăn để đưa họ đến với lời hứa, nhưng Môi-se đã chọn đi với họ. Làm thế nào tôi có

thể cứ nói điều đó, trong khi thời gian của tôi không còn nhiều nữa. Hiểu không?

¹⁵⁶ Lưu ý, thật khó khăn để làm cho dân sự này xoay hướng. “Người phải đi đến sống với họ, người phải trở nên một người trong vòng họ, và họ quá thông minh rồi đến nỗi người không thể nào lay chuyển họ được. Hiểu không? Nhưng phải có điều gì đó xảy ra ngoài kia. Phải có một sự siêu nhiên tỏ ra trước mặt họ. Nó sẽ là một việc khó khăn. Những tổ chức sẽ gạt bỏ người, và tất cả những điều này sẽ xảy ra. Điều—điều đó thì kinh khủng, điều mà người phải làm, nhưng tuy nhiên người phải chọn.”

¹⁵⁷ “Tôi là một người trong họ.” Vâng. Đức tin của ông đã làm điều đó. Đức tin của ông lóe lên. Vâng, thưa quý anh chị em. Ông đã thấy điều đó. Thật khó khăn để đưa họ đến với lời hứa đó, nhưng ông đã chọn lựa để đi với họ, dù sao đi nữa. Bất kể những gì họ đã làm với ông, và điều họ gạt bỏ ông, ông vẫn cứ đi dù sao đi nữa. Ông sẽ ra đi cùng họ.

¹⁵⁸ Bây giờ tôi hy vọng anh chị em đang đọc điều đó. Được rồi. Đi với họ, dù sao chẳng nữa. Làm, là một người trong họ, đúng thế, bởi vì đó là trách nhiệm của anh chị em. Có lẽ là sự tranh đấu gay go, và mất nhiều công sức mới vượt qua, nhưng dù sao đi nữa phải đi.

¹⁵⁹ Nhưng đức tin của ông đã dẫn dắt ông chọn lựa Lời, và không chọn sự hào nhoáng. Ông đã nhận lấy Lời. Đó là điều mà đức tin của Môi-se đã làm. Khi đức tin nhìn vào điều tẻ nhạt của Đức Chúa Trời...Hãy nhớ, đây là sự quyến rũ lúc bấy giờ, thế gian, địa vị cao nhất, vua của thế gian. Và nơi nào là Đức Chúa Trời đã hứa? Trong vũng bùn lầy, một đám người nhem nhuốc.

¹⁶⁰ Nhưng khi đức tin, khi đức tin nhìn vào điều tẻ nhạt của Đức Chúa Trời, điều đó còn vĩ đại hơn và có giá trị hơn điều tốt nhất mà thế gian có thể phô bày. Vâng, thưa quý vị. Khi đức tin nhìn vào điều đó, khi đức tin có thể thấy điều đó, khi đức tin nhìn vào Lời có thể thấy Lời được bày tỏ, nó còn hơn tất cả mọi sự quyến rũ và chức sắc cũng như mọi điều khác nữa mà anh chị em có thể đề cập đến. Đức tin làm điều đó. Hiểu không? Anh chị em có thể nhìn sự tồi tệ, việc bị khinh thường, bị chối bỏ, hay bất cứ điều gì có thể xảy ra; hãy để mặc cho đó là điều tồi tệ nhất, và tuy

nhiên đức tin sẽ xem điều đó cao trọng hơn một triệu dặm điều tốt nhất mà thế gian có thể mang lại. A-men! Đó là cách chúng ta hát bài hát đó, “Tôi sẽ đi theo con đường chịu sỉ nhục của Chúa.” Hiếu không? Ồ, chào ôi!

¹⁶¹ Vì, anh chị em thấy, đức tin nhìn thấy những điều Đức Chúa Trời muốn thực hiện. Ồ, tôi hy vọng rằng điều này được thấm sâu vào. Đức tin không nhìn vào thời hiện tại. Đức tin không thấy điều này ở đây. Đức tin nhìn thấy điều Đức Chúa Trời muốn, và nó làm việc theo đó. Đó là những gì đức tin làm. Nó thấy những gì Đức Chúa Trời muốn, những gì Đức Chúa Trời muốn làm, và đức tin hoạt động qua điều đó.

¹⁶² Đức tin là một khái tượng có tầm xa. Nó không thấp hơn tầm nhìn của nó. Nó nắm lấy mục tiêu. A-men! Bất cứ một tay súng cừ khôi nào cũng biết điều đó. Hiếu không? Rằng, nó là tầm xa. Nó là một—nó là một kính viễn vọng. Nó là một cái ống nhòm, để anh chị em không nhìn loanh quanh ở đây. Anh chị em không dùng cái ống nhòm để xem thử lúc này là mấy giờ rồi; đây, anh chị em không sử dụng như vậy. Nhưng anh chị em sử dụng nó để nhìn chỗ xa lắc xa lơ.

¹⁶³ Và đức tin làm điều đó. Đức tin nâng ống nhòm của Đức Chúa Trời lên, cả hai ống, cả hai bên, Tân và Cựu Ước, và nhìn thấy mọi lời Ngài đã hứa. Và đức tin nhìn thấy điều ở đằng xa kia, và đức tin chọn lựa điều đó chứ không quan tâm đến những gì thì hiện tại nói ở đây. Ông nhìn đến chỗ kết cục. Ông không giảm tầm nhìn của mình xuống để nhìn điều này cách này. Ông nhìn ra đằng xa kia. Ông giữ mục tiêu trọng tâm trên Lời. Đó là những gì đức tin làm. Đó là đức tin mà có ở trong một người để làm những điều đó.

¹⁶⁴ Bây giờ hãy xem. Những gì Pha-ra-ôn đã gọi, về sự kêu gọi, những gì Pha-ra-ôn gọi là *tuyệt vời*, Đức Chúa Trời lại gọi là “gớm ghiếc!” Pha-ra-ôn có thể đã nói, “Kia, Môi-se, ở đây, ồ, con sẽ là pha-ra-ôn kế tiếp. Ta—ta sẽ trao ngai vàng này cho con khi ta rời nơi đây. Ta sẽ trao ngai vàng này. Nó là của con. Hiếu không? Đây, điều này tuyệt vời. Con sẽ là một người vĩ đại, hỡi Môi-se. Con sẽ là giám mục. Con sẽ là *thế này, thế nọ*, hay *thế kia*. Đừng rời bỏ chúng ta. Con cứ ở lại đây.” Nhưng, anh chị em thấy, ông

đã coi điều đó *tuyệt vời*, còn Đức Chúa Trời đã phán điều đó là một “sự gớm ghiếc!”

165 Vậy thì, chị em phụ nữ hãy suy nghĩ một chút, vậy, anh em nam giới cũng vậy. Những điều thế gian gọi là *vĩ đại*, thì Đức Chúa Trời gọi là “ô uế.” Kinh Thánh há chẳng nói, “Thật gớm ghiếc cho một người đàn bà mà mặc áo quần của đàn ông”? Và chị em nghĩ rằng mình khôn ngoan trong việc làm điều đó. Hiểu không? Chị em chỉ đang phơi bày xác thịt giống cái cho ma quỷ, và chỉ thế thôi. Vậy, đừng làm điều đó.

166 Còn đàn ông các anh em sống theo những việc thuộc về thế gian, và ưa thích hội hè và chạy theo điều này! Và anh em không đủ can đảm để khiến cho vợ mình và những người khác thôi không làm điều đó nữa, anh em nên hổ thẹn về mình! Và tự xưng anh em là con trai của Đức Chúa Trời sao? Trông giống như dân Sô-đôm đối với tôi. Hiểu không? Không muốn làm tổn thương tình cảm của anh em, nhưng tôi nói với anh em Lễ thật. Tình yêu là chỉnh sửa. Nó luôn luôn là vậy. Người mẹ mà không quan tâm đến con cái, và không sửa trị nó và phát vào mông nó, và không làm cho nó phải suy nghĩ đúng đắn, thì không xứng đáng là người mẹ cho nó. Đúng vậy.

167 Bây giờ, và hãy xem điều gì xảy ra lúc này. Môi-se đã thấy điều này, bởi khải tượng của ông. Và Pha-ra-ôn đã nói rằng, “*Điều này là tuyệt vời*.” Đức Chúa Trời phán, “Nó là sự gớm ghiếc.” Vì thế Đức Chúa Trời...Môi-se chọn điều Đức Chúa Trời đã phán.

168 Nào, để ý, đức tin nhìn thấy điều Chúa muốn anh chị em thấy. Hiểu không? Đức tin thấy điều Đức Chúa Trời thấy.

169 Còn lý luận và tri giác lại thấy điều thế gian muốn anh chị em thấy. Lưu ý lý luận, “Tại sao, nó chỉ là tri thức của con người. Nó chỉ là—chỉ là lý lẽ rằng đây...Ồ, không phải *đây* thật là tốt sao?” Hiểu không? Điều đó thật chính xác, khi anh chị em sử dụng tri thức trái ngược với Lời, *đấy*, thế thì đó là điều mà thế gian muốn anh chị em thấy.

170 Nhưng đức tin không nhìn vào điều đó. Đức tin nhìn điều Đức Chúa Trời đã phán. Hiểu không? Anh chị em hãy biết *đấy*, anh chị em hãy quăng xuống những lý lẽ.

¹⁷¹ Lý lẽ, tri giác lý luận, thấy điều thế gian muốn anh chị em thấy, giáo phái lớn.Ồ, anh là Cơ-đốc nhân không? “Ồ, tôi—tôi là tín đồ Trưởng Lão, Giám Lý, Lutheran, và Ngũ Tuần, hay cái gì đó nữa. Tôi là *người này, người kia, hay người nọ.*” Thấy đấy, đó, đó là tri giác. “Tôi thuộc về giáo hội đầu tiên, anh biết đấy.Ồ, tôi là người Công giáo. Tôi là—tôi là *người này, người kia.*” Đấy, anh chị em nói thế. Vậy thì, điều đó, đó là tri giác. Anh chị em thích nói điều đó bởi vì nó là một giáo phái, một điều gì đó to lớn. “Ồ, chúng tôi—chúng tôi—chúng tôi, gần như, có nhiều thuộc viên hơn bất kỳ giáo hội nào trên thế giới, đấy. Chúng tôi...”

¹⁷² Nhưng chỉ có một Hội thánh thật, và anh chị em lại không gia nhập Nó. Hiểu không? Anh chị em được sinh ra trong Nó. Và nếu anh chị em được sinh ra trong Nó, Đức Chúa Trời hằng sống làm việc chính Ngài qua anh chị em, và bày tỏ chính Ngài. Hiểu không? Đó là nơi Đức Chúa Trời ngự, trong Hội thánh của Ngài. Đức Chúa Trời vận hành với Hội thánh mỗi ngày, chỉ sống trong Hội thánh. Ngài sống trong anh chị em. Anh chị em là Hội thánh của Ngài. Anh chị em là Hội thánh của Ngài. Anh chị em là Đền tạm mà Đức Chúa Trời ngự vào. Chính anh chị em là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, chính anh chị em. Và nếu Đức Chúa Trời hằng sống sống trong hữu thể hằng sống của Ngài, thì hành động của anh chị em là hành động của Đức Chúa Trời; nếu không phải vậy, thì Đức Chúa Trời không ở trong đó. Ngài sẽ không làm cho anh chị em hành động như thế, khi Ngài nói trong Lời ở đây, bản thiết kế chi tiết của Ngài, “Chớ làm điều đó,” mà anh chị em lại đi làm nó. Đấy, điều đó sai trật. Khi anh chị em chối nó, thì điều đó chứng tỏ Sự Sống không ở trong anh chị em. Hiểu không? Đúng thế.

¹⁷³ Đức tin dẫn Môi-se vào con đường vâng phục. Lưu ý, Môi-se làm...Có một Pha-ra-ôn trẻ, có một Môi-se trẻ, cả hai đều có cơ hội. Môi-se nhìn thấy sự sỉ nhục của dân sự, và đã coi điều đó quý giá hơn tất cả của cải mà Ê-díp-tô có. Và ông, được dẫn dắt bởi đức tin, ông đi theo điều đức tin ông nói trong Lời, và nó đã dẫn ông theo lối của sự vâng phục, và cuối cùng đến với sự Vinh hiển, sự bất diệt, không bao giờ chết, trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Cái nhìn và tri giác, dẫn dắt, và sự hấp dẫn,

đã đưa Pha-ra-ôn đến chỗ chết, và sự hủy diệt của Ê-díp-tô, đất nước ông, và nó không bao giờ trở lại nữa.

¹⁷⁴ Anh em đó. Nhìn xem *điều này*, anh chị em chết. Nhưng nhìn điều Đó, anh chị em sống. Bây giờ anh chị em hãy chọn lựa. Đó cũng là điều Đức Chúa Trời đã đặt trước A-đam và Ê-va, ở trong vườn Ê-đen. Hiểu không? Bởi đức tin, anh chị em phải chọn lựa.

¹⁷⁵ Bây giờ để ý, cái nhìn đã dẫn Pha-ra-ôn đến chỗ chết, và hủy diệt thành phố của ông.

¹⁷⁶ Môi-se, với đức tin của mình, không hề sợ hãi Pha-ra-ôn. Hiểu không? Ông không quan tâm những gì Pha-ra-ôn nói. Ông không quan tâm đến Pha-ra-ôn, chẳng hơn gì cha mẹ của ông quan tâm về sự đe dọa của họ. Khi Môi-se được xác nhận với ông, và ông là người mà giải cứu Ê-díp-tô...hay dẫn Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ê-díp-tô, ông không hề quan tâm điều Pha-ra-ôn nói. Ông không sợ hãi ông ta. A-men, a-men, a-men! Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹⁷⁷ Không hề có sự sợ hãi trong đức tin. Đức tin biết về điều đó. Đức tin, như chúng ta luôn nói, nó có những cơ bắp vĩ đại, và có lông ở trên ngực. Đức tin nói rằng, “Ngậm miệng lại!” và mọi người đành ngậm miệng. Chỉ thế thôi. “Tôi biết chỗ tôi đang ở!”

Những người còn lại của họ nói rằng, “Ồ, này, có lẽ anh ta.” Hiểu không?

¹⁷⁸ Nhưng anh chị em phải đứng dậy và tỏ ra những cơ bắp của mình. Chỉ thế thôi. Đức tin làm điều đó.

¹⁷⁹ Để ý, Môi-se không hề khiếp sợ Pha-ra-ôn sau khi Đức Chúa Trời đã xác chứng sự kêu gọi dành cho ông. Khi Môi-se tin rằng ông được kêu gọi cho điều đó, nhưng khi Đức Chúa Trời bảo ông lên trên kia, “Thật như thế,” và xuống kia để tỏ ra trước mặt Pha-ra-ôn, và tất cả những người còn lại của họ, rằng ông đã được sai đến thực hiện điều đó, Môi-se đã không hề khiếp sợ Pha-ra-ôn.

¹⁸⁰ Lưu ý, Pha-ra-ôn đã sử dụng sự khôn ngoan của mình với Môi-se, đầu vậy. Hãy xem. Ông nói, “Ta sẽ bảo người điều mà, ta—ta sẽ đồng ý với người.” Sau khi những tai vạ vây hãm ông, ông nói, “Ta sẽ đồng ý với người. Người cứ đi thờ phượng ngấn, ba ngày. Hãy đi trong một chừng mực, và đừng đi xa hơn.”

Nhưng, anh chị em biết, sự...Sự khôn ngoan của Pha-ra-ôn nói với ông ta điều đó, đấy, “Người hãy đi trong một mức độ, đừng đi xa hơn.”

¹⁸¹ Chẳng phải chúng ta ngày hôm nay cũng có kiểu đó? “Nếu anh chỉ gia nhập vào giáo hội, đó là điều tốt rồi.”

¹⁸² Nhưng, anh chị em biết, đức tin mà Môi-se có không tin vào một tôn giáo trong một “chùng mực nào đó”. Ông nói, “Tất cả chúng tôi sẽ đi. Tất cả chúng tôi sẽ lên đường. Đúng vậy. Chúng tôi sẽ đi về miền đất hứa. Chúng tôi hoàn toàn không đi ra khỏi đây và tạo nên một giáo phái, rồi dừng lại. Chúng tôi sẽ tiếp tục đi.” A-men. “Tôi sẽ đi đến miền đất hứa. Đức Chúa Trời đã hứa với chúng tôi.”

¹⁸³ Chúng ta có bao nhiêu Pha-ra-ôn ngày hôm nay đang đứng trên bục giảng, những người lãnh đạo của những tổ chức! “Bây giờ, nếu như anh chị em chỉ làm *điều này* và làm *điều kia*, chỉ thế thôi. Ồ, thấy đó, chỉ trong một giới hạn.”

Nhưng Môi-se đã nói, “Ồ, không! Không, không! Không, không!” Hiểu không?

¹⁸⁴ Pha-ra-ôn nói, “Ồ, tại sao không? Nếu người định có loại tôn giáo đó, ta sẽ nói cho người điều gì người làm, người và những vị trưởng lão cứ đi thờ phượng, đấy. Người và các trưởng lão cứ đi thờ phượng. Bởi vì, tất cả các người có thể có loại tôn giáo đó, nhưng đừng đem nó đến giữa vòng dân sự.”

¹⁸⁵ Anh chị em biết Môi-se đã nói gì không? “Sẽ không có một ai được ở lại đằng sau. Tất cả chúng tôi sẽ đi. Tất cả chúng tôi sẽ đi! Tôi sẽ không đi trừ khi họ cũng được đi. Và, chùng nào tôi còn ở đây, tôi vẫn ở trong tay của vua.” A-men. “Tôi sẽ không đi trừ khi họ cũng được đi, và chỉ thế thôi.” Ôi, thật là một đầy tớ dũng cảm! A-men. “Tôi muốn đem họ đi với tôi. Chỉ vì tôi nhận được điều đó, và tôi ngồi xuống và nói rằng, ‘Ồ, bây giờ, *điều này* được chứ?’ Không, thưa ngài. Chúng tôi muốn dân sự cũng đi. Mỗi một người chúng tôi sẽ đi.” A-men. Ông nói, “Chúng ta sẽ không để chiên, hay bất cứ vật gì, ở lại. Không có điều gì bị để lại hết. Tất cả chúng tôi sẽ tiến về miền đất hứa.” A-men!

186 “Mỗi một người chúng ta! Cho dù người là người nội trợ hay không, hoặc người là một—một đầy tớ gái, hoặc người là bà già, hay một người trai trẻ, hoặc một ông già hay không, hoặc bất kể người là ai, chúng ta sẽ đi, dù sao đi nữa. Không có ai trong chúng ta ở lại.” A-men. “Mỗi một người trong chúng ta đều ra đi, và chúng ta sẽ không dừng lại vì bất cứ điều gì khác.” Đúng vậy. Chà! Những tôn giáo đã thật sự ở trong một sự tranh cãi ở đó, phải không?Ồ, chao ôi!

187 Không, Môi-se đã không tin điều này ở đây chỉ là một tôn giáo trong “giới hạn nhất định”. Không, ông không tin vào điều đó.Ừ-m. Vâng, thưa quý vị.Ồ, chao ôi!

188 Chúng ta có thể nói suốt cả ngày về điều đó, nhưng tôi phải đến với đề tài của tôi sau một lát và bắt đầu giảng dạy.

189 Lưu ý, chú ý điều này, thật đẹp để biết bao!Ồ, tôi thích điều này. Anh chị em biết, cuối cùng, Pha-ra-ôn nói, “Hãy đi ra!” Đức Chúa Trời đã giáng tai vạ cho ông ta, với tiếng nói của Môi-se. Người đã thực hiện mọi điều. Người làm mọi điều được định trước phải được làm. Người đã làm ngừng...người khiến mặt trời lặn xuống, vào giữa ban ngày. Người đã làm nhiều điều khác. Người—người làm cho ngày trở nên tối tăm. Người mang đến ếch nhái, bọ chét, chấy rận, rồi mọi thứ khác nữa, lửa, khói, và cái chết đến với những gia đình, và nhiều điều khác. Người đã làm đủ mọi thứ cho đến nỗi, cuối cùng, Pha-ra-ôn phải nói, “Hãy đi đi! Lấy tất cả các người có được, và đi.”Ồ, chao ôi! Ngợi khen Đức Chúa Trời!

190 Tôi thật vui mừng rằng một người có thể thật hoàn toàn phục vụ Đức Chúa Trời cho đến nỗi nó, ma quỷ, không biết phải làm gì với người. Đúng thế. Chỉ hoàn toàn vâng phục Đức Chúa Trời cho đến nỗi ma quỷ phải nói, “Ôi, chà, hãy đi chỗ khác! Ta—ta không muốn nghe điều đó nữa.” Đúng thế. Anh chị em có thể làm điều đó, một cách rất trọn vẹn.

191 Thấy lúc này, nếu—nếu Đức Chúa Trời không ủng hộ Môi-se, thì ông trở nên một trò cười. Nhưng Đức Chúa Trời đã ở ngay tại đó, để xác nhận. Mọi điều ông nói, đều ứng nghiệm.

¹⁹² Và Pha-ra-ôn phải giữ vị trí của mình, bởi vì ông là một giám mục, anh chị em biết, vì thế ông—ông ta phải ở lại đó. Ông không thể chối bỏ. Ông không thể nói không, bởi vì nó đã xảy ra rồi. Hiểu không? Ông không thể—ông không thể từ chối điều đó, vì điều đó đã xảy ra rồi. Vì thế cuối cùng ông nói, “Ồ, hãy đi khỏi đây đi! Ta không muốn nghe người nữa. Hãy đi khỏi đây! Hãy đem tất cả các người có, và đi!” Ôi, chà!

¹⁹³ Bây giờ chúng ta thấy Môi-se, ở đây, sau khi Đức Chúa Trời làm rất nhiều điều cho ông, và đã bày tỏ cho ông rất nhiều dấu lạ. Nào, trong mười lăm phút nữa, chúng ta sẽ đặt điều này ở dưới đây. Và nhìn xem thật kỹ. Môi-se đến chỗ mà ông...

¹⁹⁴ Đức Chúa Trời phán, “Ta ở cùng người. Lời người là Lời Ta. Ta đã chứng minh điều đó cho người, hỡi Môi-se. Người, khi không có ruồi mòng vào xứ, lúc đó không phải mùa của nó, và người nói, ‘Hãy để ruồi đến,’ và ruồi đã đến đó.” Đó là sự sáng tạo. Ai có thể mang bóng tối bao phủ trái đất, ngoài ra Chúa? Ngài phán, “‘Phải có sự tối tăm,’ và có sự tối tăm. Người nói, ‘Ếch nhái hãy đến,’” và ếch nhái đến thậm chí vào nhà của Pha-ra-ôn, trên giường, và khi người ta chất nó thành những đống lớn. Đấng Tạo Hóa! “Và Ta đã nói qua người, hỡi Môi-se, và—và làm cho Lời Ta được nói qua môi miệng người. Ta đã làm cho người thật sự là một vị thần thật sự trước mặt Pha-ra-ôn.” Vâng, thưa quý vị. “Ta đã làm tất cả những điều này.”

¹⁹⁵ Và ở đây họ đến một chỗ, một thử thách nhỏ xảy đến, và Môi-se bèn kêu khóc, “Tôi sẽ làm gì?”

¹⁹⁶ Tôi muốn anh chị em để ý. Đây là một bài học lớn ở đây bây giờ. Tôi thích bài học này, đây. Thấy đó, Môi-se, nếu chúng ta đọc ngay chỗ này, rằng Môi-...Khi, dân sự bắt đầu sợ hãi, họ thấy Pha-ra-ôn đuổi theo sau lưng họ, trong khi làm nhiệm vụ.

¹⁹⁷ Đức Chúa Trời đã thực hiện mọi sự một cách toàn hảo. Bây giờ Ngài bắt đầu đưa họ vào hành trình. Ngài phải nhóm hội thánh lại với nhau. Họ đã được gọi ra. Họ đến từ mọi giáo phái. Tất cả họ đến với nhau. Môi-se đã quay lại ở đó, và nói, “Chúa ơi, tôi phải làm chi đây?”

198 Ngài phán, “Ồ, hãy đi làm *điều này*.” Đúng vậy, cứ đi tới. “Bây giờ, hỡi Mô-i-se, người biết Ta kêu gọi người để làm *điều này*.”

“Vâng, thưa Chúa.”

199 “Được rồi, người hãy đi nói *điều này*, và nó sẽ xảy ra,” ở đây ruồi đến. “Hãy nói *điều này*,” và ở đây nó đến. “Hãy làm *điều này*,” ở đây nó xảy ra. Mọi sự là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Bây giờ ông lâm vào tình trạng lo lắng...

200 Và Đức Chúa Trời phán, “Bây giờ Ta làm cho họ bắt đầu cuộc hành trình của họ. Tất cả họ đã được gọi ra. Hội thánh hiệp lại với nhau, vậy Ta đã đem họ vào cuộc hành trình. Bây giờ, hỡi Mô-i-se, hãy đưa họ qua. Ta đã bảo người. Ta sẽ ngồi xuống và nghỉ một lát.”

201 Mô-i-se thưa, “Ôi lạy Chúa, xin nhìn kìa, Pha-ra-ôn đang đến đây! Tất cả dân sự...Tôi phải làm gì? Tôi phải làm chi?” Xem đó, chẳng phải là con người công bình chẳng? Vâng, thưa quý vị. Bắt đầu kêu van, “Tôi phải làm gì?”

202 Tại đây chúng ta thấy Mô-i-se bày tỏ, bản chất đầy tính người, luôn luôn muốn để Chúa ở đằng sau anh chị em và đẩy anh chị em vào điều gì đó. Vậy thì, điều đó cũng giống như chúng ta ngày hôm nay. Anh chị em muốn Đức Chúa Trời, sau khi chúng ta thấy tất cả những gì chúng ta thấy, tuy vậy anh chị em muốn Chúa đẩy anh chị em làm điều gì đó. Hiểu không?

203 Mô-i-se đã hoàn toàn rã rời, nói, “Lạy Chúa, con sẽ cầu xin Ngài, thấy những gì Ngài phán. Đúng thế, vâng, xin Ngài nói điều đó.Ồ, được rồi, con cũng sẽ nói vậy.” Hiểu không?

204 Nhưng ở đây Đức Chúa Trời đã định trước cho ông công việc, đã chứng minh rằng Ngài luôn ở với ông. Và ông đây này, hoàn cảnh khó khăn đến, và rồi ông bèn kêu van, “Tôi có thể làm gì đây? Chúa ơi, tôi có thể làm gì?”

205 Vậy anh em nhớ, ông đã nói tiên tri ở đây rồi, vì ông nói, “Những người Ê-díp-tô này mà các người thấy ngày hôm nay, các người sẽ không còn thấy nữa.” Và rồi lập tức sau đó ông lại bắt đầu kêu la, “Chúa ôi, chúng tôi có thể làm chi đây?” Hiểu không? Sau khi ông đã hoàn thành một công việc rất tốt đẹp trong việc

nói tiên tri ở đó. Anh em thấy, ông đã nói với họ những gì sẽ xảy ra. Nếu Lời Đức Chúa Trời đã ở trong ông, thì Nó đã ở trong ông. Và khi ông đang nói điều này, thì nó thực sự xảy ra. Điều ông nói sẽ phải xảy ra rồi, và tại đây ông lại kêu khóc, “Tôi sẽ làm gì đây?”

206 Ôi, phải chi đó không phải là con người! Phải chi đó không phải là tôi! Phải chi đó không phải là tôi! Hiếu không?

207 Ông đã được minh chứng rồi, “Điều gì người nói sẽ xảy ra. Ta sẽ ở cùng người.”

208 Và ở đây một hoàn cảnh khó nổi lên trong chốc lát. “Tôi phải làm gì đây? Tôi phải làm gì đây, hỡi Chúa? Này, Chúa ơi, Ngài ở đâu? Này, Ngài có nghe tiếng tôi không? Tôi phải làm chi đây?” Và Ngài đã định trước ông rồi, và đã xác chứng cho ông, và đã chứng minh và đã làm mọi việc qua ông. Và tại đây, “Đức Chúa Trời ôi?” Ồ, chao ôi! Bày tỏ hoàn toàn, con người muốn yên nghỉ và để cho Đức Chúa Trời phải đẩy tới.

209 Và, tuy nhiên, ông biết rằng Đức Chúa Trời đã xúc dầu ông cho công việc này, để làm điều này, và Đức Chúa Trời đã xác chứng một cách rõ ràng những công bố của ông. Đây là thời điểm dân sự phải được giải cứu. Đức Chúa Trời, qua những dấu kỳ phép lạ của ông, đã kéo họ lại với nhau thành một nhóm. Anh em có theo kịp không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đã kéo tất cả họ lại với nhau thành một nhóm, đã xác chứng lời công bố của ông. Kinh Thánh đã nói vậy; đây là một dấu hiệu, đây là một bằng chứng ở đây, mọi điều mà ông đã nói. Rồi ông đến giữa họ như một tiên tri. Đã từng, bất cứ điều gì ông nói, Đức Chúa Trời đều tôn trọng nó, thậm chí còn tạo ra và mang đến những con ruồi, và mang những điều ấy thành hiện thực. Và mọi điều mà Ngài đã hứa với ông, Ngài đã thực hiện điều đó ở đây.

210 Nhưng ông muốn đợi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hiếu không? Ông nên biết rằng chính sự xác chứng về sự kêu gọi dành cho ông là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Công việc của ông đó là ông được định trước với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Anh chị em có thể hiểu điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ừm! Tại sao ông đợi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY?

211 Ông muốn, “Chúa ơi, tôi có thể làm gì? Tôi đã đem dân sự này ra ngoài đây, xa nơi này. Đây là tình thế, Pha-ra-ôn đang đến. Tất cả họ sẽ chết. Tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì?” Hừm! Hừm!

212 Ông đã tiên báo rồi điều họ sẽ làm. Ông đã nói hoàn toàn chính xác điều gì, để làm. Ông đã tiên báo sự kết cục của chính đất nước mà ông được lớn lên tại đó. Tôi hy vọng anh chị em hiểu. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không? Môi-se đã nói rồi, “Các người sẽ không còn nhìn thấy họ nữa. Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt họ. Họ đã chế nhạo các người đủ rồi. Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt họ.” Ông đã tiên báo điều gì sẽ xảy ra với họ rồi.

213 Rồi, “Chúa ôi, tôi phải làm gì?” Thấy bản chất con người ở đó không? Thấy không? “Tôi phải làm gì đây? Tôi đang chờ đợi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Vâng, thưa quý vị. “Tôi sẽ thấy điều gì Chúa phán, rồi tôi sẽ làm điều đó.” Hừ!

214 Hãy nhớ, có một pha-ra-ôn đã được đẩy lên mà không biết Giô-sép, anh chị em biết, vào lúc đó, ngay thời điểm đó. Hiểu không? Hiểu không? Và Môi-se đã đứng lên và tiên báo về sự kết cục của quốc gia đó.

215 Và tại đây ông ở đúng với nơi mà sự việc đó xảy ra, thì ông lại kêu van, “Tôi phải làm gì, Chúa ôi? Tôi phải làm gì?” Hiểu không? Chẳng phải đó là con người sao? Chẳng phải đó đúng là bản chất người sao? “Tôi sẽ làm gì đây?” Hừm!

216 Ông đã, nói tiên tri rồi. Đức Chúa Trời đã tôn trọng mọi lời ông đã nói, và ông được gọi cho công việc này, vậy tại sao ông lại nói, “Tôi phải làm gì đây?” Có một điều cần; đó là ông phải đứng lên để phán cho điều đó. Đức Chúa Trời muốn Môi-se đem ân tứ đức tin đó, mà Ngài đã ban cho ông, để làm việc. Đức Chúa Trời đã xác chứng nó. Nó là lẽ Thật. Và Đức Chúa Trời muốn Môi-se, muốn dân sự thấy rằng Ngài ở cùng Môi-se.

217 Và ông, trở lại đó, ông chờ đợi, rồi nói, “Bây giờ, Chúa ôi, tôi chỉ là một đứa trẻ. Bây giờ xin Ngài hãy nói cho tôi.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm *điều này*. Tôi đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

“Thưa Anh, đó có phải là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY không?”

218 “Đúng, đúng,” Anh Môi-se nói, “đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đúng thế.”

219 “Vâng, bây giờ chúng ta đã có điều đó, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Và nó đã xảy ra. Chưa hề một lần nào sai. Chưa bao giờ sai.

220 Và tại đây ở trong hoàn cảnh như vậy, sự khó khăn lại đến. Bấy giờ Ngài đã đưa họ vào cuộc hành trình. Hội thánh được gọi ra rồi, họ đang ở trong hành trình, và họ đang tiến lên. Và Môi-se bắt đầu kêu van, “Chúa ôi, đó có phải là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY không? Tôi phải làm gì?” Được rồi.

221 Đức Chúa Trời muốn Môi-se có đức tin, mà Ngài đã đặt vào, trong ân tứ đó mà Ngài đã xác chứng một—một cách rõ ràng. Đức Chúa Trời đã minh chứng một cách rõ ràng với Môi-se và dân sự rằng đó chính là Ngài, bởi Lời và bởi những điều đã được nói xảy ra. Nó được khẳng định rõ ràng. Ông không cần phải lo lắng gì nữa về điều đó. Hiểu không? Ông không cần phải nghi ngờ gì nhiều về điều đó nữa, bởi vì nó đã quá rõ ràng rồi. Ông đã làm những điều này rồi. Và ông đã chứng minh rồi, bằng ruồi và chấy rận, mà ông đã nói các sự việc trở nên hiện hữu, rằng Lời Đức Chúa Trời đã ở trong ông.

222 Vậy mà ở đây ông định hỏi lúc này điều gì để làm, khi hoàn cảnh bày ra trước mắt ông. Hiểu không? Ồ, chao ôi!

223 Tôi hy vọng điều này có thể lắng đọng với chúng ta, và chúng ta có thể thấy mình đang ở chỗ nào. Hiểu không? Chẳng lẽ nó không làm cho anh chị em cảm nhận về to lớn đó sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hãy suy nghĩ về Môi-se nói những sai lầm của ông, rồi xem lại chúng ta. Vâng. Hiểu không?

224 Ông đây này, đứng ở đó, đấy, biết rằng lời Kinh Thánh đã nói rằng đó là ngày và giờ cho việc ấy xảy ra, và biết rằng Chúa đã gặp ông trong một Trụ Lửa. Và Trụ Lửa đó đã ngự xuống trước mặt dân sự và bày tỏ những phép lạ này. Và mọi điều ông đã nói, nó đều ứng nghiệm, thậm chí mang nhiều việc thành sự sáng tạo. Làm những việc mà chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể làm được, tỏ cho thấy rằng tiếng nói của ông là Tiếng của Đức Chúa Trời.

225 Và ở đây hoàn cảnh xảy ra với dân sự đó mà ông đang dấy lên, mang tới miền đất hứa, và rồi đứng đó, kêu khóc, “Tôi phải làm gì đây?” Đó là một con người, muốn chỉ...

226 Như Anh Roy Slaughter, tôi nghĩ rằng anh đang ngồi ngoài cửa ở đó, đã nói với tôi một lần nọ, về việc người nào đó làm điều gì đó với tôi. Và tôi nói, “Ồ, tôi đã làm *điều này*, và bây giờ là thế kia.”

227 Anh nói, “Anh Branham, để cho họ dựa vai anh hôm nay, và ngày mai anh sẽ mang vác họ.” Và đó đúng là cách con người sống. Người ta dựa vào vai anh chị em hôm nay, và ngày mai anh chị em sẽ mang vác họ.

228 Chính là vậy, đó là điều Môi-se đã làm. Đức Chúa Trời đã phải mang ông suốt sau khi Ngài định trước ông và chứng minh nó làm điều đó. Và người ta nên nói rằng, “Hỡi Môi-se, hãy nói lời. Tôi đã thấy ông làm điều đó ở đó. Đức Chúa Trời đã tôn trọng ông ở đó, và ông cũng vẫn giống như vậy ngày hôm nay.” A-men. Hiểu không? “Hãy làm điều đó!” A-men. Ông nên biết điều đó, nhưng ông đã không. Được rồi. Đúng như việc đã xảy ra lúc đó, thì bây giờ cũng vậy. Chúng ta thấy, điều đó. Vì thế Ngài phán, “Hỡi Môi-...”

229 Đức Chúa Trời phải làm thật đầy đủ về điều đó. Đức Chúa Trời phải nuôi dưỡng nó đầy đủ. Ngài phán, “Tại sao người kêu van cùng Ta về điều đó? Chẳng phải Ta đã chứng minh sự xác nhận của Ta rồi sao? Ta há chẳng đã bảo người rằng Ta đã sai người đi cho việc đó sao? Ta chẳng bảo người hãy đi làm điều này chẳng? Ta chẳng đã hứa rằng Ta sẽ làm điều này; rằng Ta sẽ ở với miệng người, và Ta sẽ phán qua người và Ta sẽ làm điều này, và người sẽ bày tỏ những dấu kỳ phép lạ sao? Ta chẳng đã hứa làm điều đó sao? Ta đã không làm đúng hoàn toàn, và hủy diệt kẻ thù xung quanh người sao? Còn ở đây người cứ đứng đây bây giờ, tại Biển Đỏ, trong lúc thi hành nhiệm vụ, Ta đã bảo người làm điều gì, mà người cứ đứng rên rỉ và kêu van cùng Ta. Người không tin Ta sao? Người không thể thấy rằng Ta đã sai người làm điều này sao?” Ôi, giá như đó không phải là con người ấy! Chao ôi! Vì thế Ngài cứ phải nuôi dưỡng khá tốt cho nó.

²³⁰ Và Ngài phán, “Người biết người có nhu cầu về điều đó. Người biết nếu như người sẽ đưa dân sự này vượt qua đó để đến đất hứa. Đó là điều đúng. Người bị nhốt tại đây trong một góc xó. Không điều gì khác ngoài người có thể làm. Vậy có một nhu cầu. Người đang kêu van với Ta về điều gì? Điều gì người trông đợi nơi Ta? Người kêu cầu Ta về điều gì? Chẳng phải Ta đã chứng minh điều đó cho dân sự rồi sao? Chẳng phải Ta đã chứng minh điều đó với người rồi sao? Chẳng phải Ta đã gọi điều đó? Đó chẳng phải là lời Kinh Thánh sao? Chẳng phải Ta đã hứa sẽ đem dân này đến vùng đất kia sao? Ta chẳng đã kêu gọi người và bảo người rằng Ta sẽ làm điều đó? Ta chẳng đã gọi và nói Ta đã sai người đi làm điều đó, và đó không phải người, mà chính Ta sao? Và Ta sẽ đi xuống và Ta sẽ ở cùng môi miệng người, và điều gì người nói, Ta sẽ xác chứng nó và chứng minh nó. Chẳng phải Ta đã làm điều đó sao?”

²³¹ “Thế thì, khi bất cứ việc nhỏ nào đến, tại sao người hành động như trẻ con vậy? Người nên là một người đàn ông. Hãy nói với dân sự,” a-men, “rời tiến lên phía trước!” A-men. Anh em đây. “Đừng kêu van. Hãy nói!” A-men. Ô, tôi thích điều đó. “Tại sao người kêu van với Ta? Cứ nói cho dân sự và đi về phía trước tiến đến mục tiêu của các người. Bất kể nó là gì đi nữa, nếu là bệnh tật, hay là bất cứ điều gì khác, làm kẻ chết sống lại, hay bất cứ điều gì đi nữa, hãy nói! Ta đã chứng minh điều đó. Hãy nói với dân sự.”

²³² Thật là một bài học tuyệt vời! Thật là một bài học, ồ, chào ôi, vào giai đoạn này của cuộc hành trình chỗ mà chúng ta đang đứng. Hãy xem chúng ta đang đứng ở đâu bây giờ, vâng, thưa quý vị, ở tại giai đoạn linh vụ Thần lực thứ Ba. Để ý, chúng ta đang ở đây ngay trước cửa, của sự Tái lâm của Chúa.

²³³ Ông đã được xúc dầu cho công việc, và vẫn chờ đợi CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đức Chúa Trời phải làm cho đủ điều đó. Ngài phán, “Đừng kêu van nữa. Hãy nói! Ta đã sai người.”

²³⁴ Ôi Chúa, thật Hội thánh này nên làm như vậy trong buổi sáng hôm nay! Với sự xác chứng hoàn hảo của Chúa, với Trục Lửa cùng với những dấu kỳ phép lạ, mọi sự giống như trong thời Sô-đôm. Ngài đã phán điều đó sẽ trở lại.

235 Ở đây là thế gian trong tình trạng của nó. Đó là đất nước ở trong tình trạng của nó. Đó là phụ nữ trong tình trạng đó. Đó là đàn ông trong tình trạng đó. Hội thánh trong tình trạng đó. Có mọi thứ. Những yếu tố, những dấu hiệu, những đĩa bay và nhiều thứ trên bầu trời, và tất cả những điều huyền bí, và biển gầm, sóng vỗ, lòng người thất bại, sợ hãi, thời kỳ khó khăn, sự khốn cùng giữa các nước, hội thánh sa ngã.

236 Và con người tội lỗi dấy lên, kể mà tự nhắc mình lên trên tất cả; gọi mình là Đức Chúa Trời, hấn ngồi trong đền thờ của Đức Chúa Trời, tự tỏ ra chính mình, ồ, chà, và đã đến với dân tộc này. Và giáo hội đã tổ chức, và tất cả họ nhóm lại với nhau, như những điếm đến chỗ làm điếm, và mọi sự đúng như trong cách nghề điếm điếm.

237 Nghề điếm điếm, đó là gì? Nói cho những phụ nữ rằng họ có thể cắt tóc ngắn, bảo phụ nữ rằng họ có thể mặc quần ngắn, bảo đàn ông rằng họ có thể làm *điều này* và họ có thể làm *điều kia*; và các thầy giảng, họ làm *điều này*, và một phúc âm xã hội cùng các thứ. Anh chị em không thấy chẳng, đó là đang phạm tội tà dâm đối với Lời thật của Đức Chúa Trời!

238 Và Chúa đã ban cho chúng ta Lời chân thật của Ngài, phi hệ phái, không có dây nào trói buộc Nó, và ban cho chúng ta Trại Lửa, Thánh Linh mà đã ở với chúng ta trong ba mươi năm lúc này. Và mọi điều mà Ngài đã tiên báo trước và phán, ứng nghiệm chính xác theo cách Ngài đã nói vậy.

239 Hãy nói cùng dân sự, và chúng ta hãy tiến lên. A-men. Chúng ta có một mục tiêu, đó là miền Vinh hiển. Chúng ta hãy tiến đến với Nó. Chúng ta đang đi về miền Đất hứa. “Mọi sự đều có thể được với những kẻ tin.” “Hãy nói với dân sự. Chẳng phải Ta đã chứng minh điều đó sao. Há Ta chẳng đã từng bày tỏ hình ảnh của Ta giữa vòng các người, và mọi thứ khác, và đã làm mọi sự để có thể được thực hiện, để chứng minh rằng Ta ở cùng người sao? Há chẳng phải những tạp chí, cách đây vài tuần, đã đăng bài báo ấy, khi người nói ở đây tại bục giảng những gì sẽ xảy ra tại đây, và trước ba tháng, và điều đó đã xảy ra và đang được xác chứng? Thậm chí khoa học cũng biết về nó. Và mọi sự mà Ta

đã làm, vậy mà các người cứ vẫn chờ đợi. Hãy nói dân sự và đi hướng về mục tiêu của các người.” A-men.

²⁴⁰ Chẳng phải Na-than đã nói với Đa-vít sao? Na-than, nhà tiên tri, có lần ngồi, chứng kiến việc Đa-vít được xúc dầu để làm vua, ông nói, “Hể trong lòng vua có ý làm gì thì hãy làm đi, vì Đức Chúa Trời ở cùng vua.” Nói với Đa-vít, “Hể trong lòng vua có ý làm gì thì hãy làm đi. Đức Chúa Trời ở cùng vua.”

²⁴¹ Giô-suê được xúc dầu để chiếm xứ cho Đức Chúa Trời và cho dân sự của ông. Ngày quá ngắn. Ông cần nhiều thì giờ hơn cho công việc mà ông đã được xúc dầu và được ủy thác để làm. Giô-suê, một con người, ông đã được xúc dầu. Đức Chúa Trời phán với ông, “Nhu Ta đã ở cùng Môi-se, Ta sẽ ở cùng người.” A-men. “Vùng đất đó, Ta sẽ ban cho nó cho các người. Và Ta muốn người đi chinh phục nó và tiêu diệt hết thủy dân A-ma-léc, và—và dân Hê-t...Tất—tất cả những thứ dân khác, dân Phi-li-tin và—và dân Phê-rê-sít, cùng tất cả những dân khác, tiêu diệt sạch chúng. Ta sẽ ở cùng người. Ta sẽ...Trọn đời người sống, sẽ chẳng ai chống cự được trước mặt người. Không ai có thể làm phiền người được. Hãy tiếp tục tiến vào đó.”

Và Giô-suê đã tuốt gươm ra và nói, “Hãy theo ta!”

²⁴² Và ông đã đi qua xứ đó, và ở đây ông đang chiến đấu. Và điều đó có nghĩa gì? Ông đã chinh phục được kẻ thù. Họ là những nhóm ít người *chỗ này* và những nhóm ít người *chỗ kia*. Khi đêm đến, tất cả bọn họ tụ họp lại với nhau và bảo vệ nhau, và trở nên một lực lượng lớn chống nghịch lại ông. Và mặt trời lặn dần. Ông cần có thêm ánh sáng. Mặt trời đang lặn xuống. Ông đã không quỳ gối và thưa rằng, “Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời, tôi sẽ làm gì? Tôi sẽ làm gì?” Ông nói! Ông có một nhu cầu. Ông nói, “Hỡi mặt trời, hãy đứng im!” Ông đã không kêu van điều gì. Ông ra lệnh, “Hỡi mặt trời, hãy đứng im! Ta cần điều này. Ta là đầy tớ của Chúa, được xúc dầu cho việc này, và ta có một nhu cầu. Hãy đứng im, và người đừng chiếu sáng...Và, hỡi mặt trăng, người phải dừng lại tại chỗ đó,” cho đến khi ông chiến đấu xong và đè bẹp toàn bộ quân thù. Và mặt trời đã vâng lời ông.

²⁴³ Không kêu van. Ông đã nói với mặt trời, rằng, “Người hãy đứng im. Hỡi mặt trời, cứ đứng đó! Và, hỡi mặt trăng, người cứ ở

chỗ của người.” Ông không kêu van, “Chúa ơi, bây giờ con có thể làm chi đây? Xin cho con thêm ánh sáng mặt trời.” Ông cần ánh sáng mặt trời, vì thế ông ra lệnh cho nó, mặt trời đã vâng lời ông. Ôi, chao ôi! Ông đã ra lệnh cho mặt trời đứng yên.

²⁴⁴ Sam-sôn, đã được xúc dầu, được dấy lên, được sự bổ nhiệm của Đức Chúa Trời, được ban ân tứ về sức mạnh, được định trước để tiêu diệt dân Phi-li-tin. Được bổ nhiệm, được sinh ra trên đất, được Chúa xúc dầu, để tiêu diệt dân Phi-li-tin. Và một ngày kia họ bắt ông ngoài cánh đồng, không có gươm, không có giáo. Và hàng ngàn người Phi-li-tin có áo giáp xông vào ông cùng một lúc. Có phải ông đã quỳ xuống và nói rằng, “Ôi Chúa ôi, tôi đang chờ đợi một khả tượng không? Ôi Chúa ôi, tôi phải làm gì đây? Hãy chỉ cho tôi điều gì để làm”? Ông biết mình cần một điều. Ông không tìm thấy gì ngoài một cái hàm lừa, và ông đã đánh gục một ngàn người Phi-li-tin. A-men!

²⁴⁵ Ông không hề kêu van với Đức Chúa Trời. Ông đã sử dụng ân tứ đã được xúc dầu. Ông biết rằng ông đã được sai đi cho việc này. Ông biết ông được sinh ra để làm điều đó. Ông biết ông được xúc dầu với một ân tứ, ông đã đánh gục một ngàn người Phi-li-tin. Ông không kêu van với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã bổ nhiệm ông và đã xác chứng ông, bởi những điều ông đã làm. Và ông là một đầy tớ được xúc dầu, được xác chứng của Đức Chúa Trời, để tiêu diệt dân Phi-li-tin, và ông đã làm điều đó. Cho dù hoàn cảnh thế nào, ông đã thực hiện việc đó. Ông không hề cầu xin điều gì. Đó là công việc của ông. Mà, Đức Chúa Trời đã giải quyết qua ông; nhặt cái hàm lừa đó lên và đánh bại người Phi-li-tin. Cách mà...

²⁴⁶ Tại sao, chỉ cần một cú đấm với vật đó, qua một trong những cái sọ bằng đồng dày một in-sơ rưỡi của họ như thế, cũng đủ để chiếc hàm đó vỡ ra thành một triệu mảnh. Và ông đã đánh gục một ngàn người, và giết chết họ, và vẫn còn đứng đó với nó trong tay mình.

²⁴⁷ Đã không hỏi câu nào. Ông đã không kêu van. Ông nói. Ông đã chiến thắng họ. Ôi, chao! “Hãy chiếm lấy xứ Phi-li-tin, tôi có thể đánh dân Phi-li-tin được sao, Chúa ôi? Tôi—tôi biết Ngài đã sai tôi làm điều đó, lạy Chúa. Vâng, thưa Chúa, tôi biết Ngài đã

sai tôi tiêu diệt dân Phi-li-tin này. Bây giờ ở đây, một ngàn người họ đang vây lấy tôi, và tôi không có gì cả. Điều gì, điều gì bây giờ tôi sẽ làm đây, Chúa ôi?” Ôi, chao! Không có gì có thể làm phiền ông. Ông đã được xúc dầu cho công việc. Không có gì có thể làm hại được ông. Không, không có điều gì. Ha-lê-lu-gia! Ông đã cầm lấy thứ ông có và đánh họ. Đúng vậy.

248 Khi kẻ thù bao vây ông, nói rằng, “Bây giờ chúng ta bao vây hẳn trong những bức tường, chúng ta bắt được hẳn lúc này. Chúng ta bắt được hẳn bên trong đó cùng với người phụ nữ này. Bây giờ chúng ta đóng cái cửa này lại, mọi cái cửa khác xung quanh đây, và hẳn không thể nào tẩu thoát được. Chúng ta đã tóm được hẳn.”

249 Sam-sôn không kêu van, “Ôi Chúa, họ đã vây lấy tôi trong giáo phái này.” Hừ! “Ôi, tôi sẽ làm gì đây? Tôi đã gia nhập với họ. Tôi sẽ làm gì đây?” Ông không hề làm điều đó.

250 Ông chỉ bước ra, và kéo đổ cánh cổng, rồi đặt nó lên vai, và mang nó đi khỏi đó. A-men! Ông đã được xúc dầu cho việc đó. Ông đã được Đức Chúa Trời kêu gọi. Không thể nào vây hãm ông được. Không, thật vậy! Ông đã mang những cánh cổng đi với mình. Ông chẳng cầu nguyện gì cho điều đó. Ông không cầu hỏi Đức Chúa Trời rằng có nên làm hay không. Nó đúng là bốn phận. A-men, a-men, a-men! Đúng lúc phải thi hành trách nhiệm. “Tại sao người kêu van Ta? Hãy nói, và cứ đi!” A-men! “Đừng kêu van. Hãy nói!” Ông đã không than van và rên rỉ lúc bấy giờ. Nên già dặn đủ để nói. Đúng vậy. Ông biết ân tứ về sức mạnh đã được xúc dầu của mình có thể tiêu diệt dân Phi-li-tin đã đứng trước mặt ông. A-men.

251 Nhưng chúng ta không biết thế, anh chị em thấy đấy. Chúng ta vẫn như những đứa trẻ, và còn bú sữa.

252 Ông biết điều đó, ông biết rằng Đức Chúa Trời đã đẩy ông lên cho mục đích đó, và không có gì có thể đứng nổi trước ông, trọn đời sống của ông. Không có gì có thể tiêu diệt được ông. Ông đã được đẩy lên cho mục đích đó, giống như Môi-se. Không có gì có thể ngăn cản được ông. Không có dân A-ma-léc hay dân nào khác có thể ngăn cản ông. Ông đang trên con đường đến miền đất hứa. Sam-sôn biết ông đang ở trên con đường.

253 Giô-suê biết ông sẽ chiếm được đất hứa. Ông đã được xác chứng. Lời của Đức Chúa Trời đã hứa điều đó, và Chúa Thánh Linh đã xác chứng điều đó.

254 Ông đã ở trên con đường của mình, vì thế không có gì có thể nghịch lại ông được trên con đường của ông. Không, thưa quý vị. Đúng lúc thi hành bốn phận, với Đức Chúa Trời, không có điều gì có thể nghịch lại con đường của ông. Vì thế ông cứ nhắc những cánh cổng lên và đặt chúng lên vai, cân nặng khoảng bốn hay năm tấn, và bước đi lên đỉnh đồi rồi ngồi xuống trên chúng. Không có gì có thể ngăn cản ông. Ông đã có một ân tứ đã được xúc dầu từ Đức Chúa Trời. Ông không phải kêu van, “Chúa ơi, tôi phải làm gì bây giờ?” Ông đã được xúc dầu để làm điều đó rồi. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, “Hãy diệt sạch họ!” Ha-lê-lu-gia! “Hãy diệt sạch họ! Ta đã đẩy người lên vì mục đích đó.” A-men.

255 “Tôi phải làm gì đây, Chúa ôi? Ôi, tôi sẽ làm gì tại Biển Đỏ này đây?”

256 “Ta há chẳng từng nói với người rằng Ta đã ban cho người ngọn núi để làm dấu hiệu ở ngoài đây sao? Người sẽ trở lại núi đó, và người sẽ đem dân này về xứ ấy. Ta há chẳng từng gọi người cho mục đích đó sao? Người lo lắng gì về sự cản trở trên đường đi? Hãy nói, và bắt đầu tiến lên!” A-men và a-men! “Đúng thế, Ta đã kêu gọi người cho mục đích này.”

257 Đa-vít, ông biết ông đã được xúc dầu, và được xác chứng để làm một tay bắn thành giỏi. Ông biết rằng họ biết ông là người bắn rất giỏi. Đa-vít đã được xúc dầu. Ông biết điều đó. Và khi ông đứng trước Gô-li-át, ông không hề kêu van, “Ôi Chúa, tôi phải làm gì bây giờ? Chờ đợi, tôi—tôi phải...Tôi biết những gì Ngài đã làm trong thời quá khứ. Ngài, Ngài đã cho tôi có thể giết một con gấu, và Ngài cho tôi giết được sư tử. Nhưng còn Gô-li-át này tôi phải làm gì ở ngoài đó?” Hừ! Ông không hề làm điều đó. Ông chỉ nói. Ông đã nói điều gì? “Người sẽ như bọn chúng, theo mắt người.” Ông đã nói và tiến về phía trước.

258 Ông không hề cầu nguyện một lời. Ông không hề dâng điều gì. Ông biết ông đã được xúc dầu. A-men. Ông đã được xúc dầu, và chiếc trình kia đã chứng tỏ đúng loại của sự việc. Ông có đức tin vào việc được xúc dầu của mình. Ông có đức tin rằng Đức

Chúa Trời có thể chỉ đường cho hòn đá kia trúng ngay vào giữa chiếc mũ kia, chỗ duy nhất mà nó có thể bị trúng vào. Ông đang đứng đó.

259 Ông biết ông là người bắn giỏi. A-men. Ông biết Đức Chúa Trời khiến ông làm điều đó. A-men. Ông biết ông đã giết sư tử, ông biết ông đã giết gấu, nhưng điều đó được thực hiện trong khi ông còn thuộc quyền sở hữu của cha trên đất của ông. Đây là quyền sở hữu của Cha Thiên Thượng của ông! A-men. Ông không quý xuống, “Phải...Tôi phải làm gì bây giờ, Chúa ôi?” Ông đã nói và nói, “Người sẽ như con sư tử và con gấu, và ta đến đây này.” A-men! Vinh thay Đức Chúa Trời! Vâng, thưa quý vị. Ông đã nói và tiến lên phía trước để đối mặt với Gô-li-át này. Ô, chao ôi!

260 Không quan tâm kích cỡ của hấn! Ông là một anh chàng nhỏ nhắn, gương mặt hồng hào, anh chị em biết. Ông không to lớn lắm. Ông không đẹp trai lắm để nhìn, một anh chàng thuộc loại người nhỏ bé ít được thu hút. Kinh Thánh nói ông có gương mặt hồng hào. Bây giờ, chẳng chút quan tâm kích cỡ của hấn và cái gọi là khả năng của hấn để làm vậy.

261 Anh chị em biết, giám—giám mục đã nói với ông, rằng, “Bây giờ nhìn đây, hỡi con, người đó là một nhà thần học. Đây, anh ta là một chiến sĩ. Anh ta là một tay chiến sĩ và anh ta là một...Anh ta được sanh ra là một chiến sĩ, từ khi còn trẻ; và người không xứng với anh ta đâu.” Còn những người anh của ông nói, “Ôi, mày là cái thằng nghịch ngợm. Hãy ra khỏi đây đi làm việc của mày, hãy trở về nhà đi.”

262 Điều đó không ngăn cản được ông. Tại sao? Ông biết ông đã được xức dầu. “Đức Chúa Trời đã giải cứu tôi khỏi sư tử, Đức Chúa Trời đã giải cứu tôi khỏi nanh gấu, ắt Ngài sẽ làm nhiều hơn thế, giải cứu tôi khỏi người Phi-li-tin đó. Ta đến đây. Ta sẽ đối mặt với người nhân Danh Chúa là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên.” A-men. Không qua cầu nguyện; ông đã cầu nguyện rồi. Đức Chúa Trời đã cầu nguyện cho ông trước khi sáng thế. Ông đã được xức dầu cho việc đó. Ông phải nói và tiến lên phía trước. Đó là tất cả những gì ở đó để làm cho việc ấy, chỉ nói và tiến lên. Ôi, đó là tất cả xảy ra với việc đó. Ôi! Ông không...

²⁶³ Còn những người anh giáo phái của ông, họ cũng đứng đó chế giễu, anh chị em biết. Ô, vâng. Họ đứng đó nói năng, chế giễu và trêu ghẹo, và nói...Những người anh của ông, anh chị em biết, và nói, “À, à, à, mày không thể làm được. Mày, mày chỉ là cái thằng xấu xa.” Điều đó không làm cho ông bị lay chuyển chút nào. “Mày muốn khác biệt với người khác. Mày muốn phô trương.” Nếu đó là được phô trương, thì nó như vậy. Nhưng họ chỉ nhìn vào khía cạnh tri thức.

²⁶⁴ Đa-vít biết sự xúc dầu ở trên ông. A-men. Không có gì khác với ông. Ông nói, “Người Phi-li-tin đó sẽ giống như con gấu hay sư tử thôi, vậy tôi đến đây.” Ông tiên báo sự việc trước khi nó xảy ra. Ông đã làm gì? Ông đã giết gấu. Ông đã giết sư tử. Ông đánh hạ sư tử bằng...Bằng cái gì? Bằng—bằng cái trình ném đá, và lấy một con dao, và rồi gấu. Sư tử, ông giết sư tử bằng một con dao. Đó là điều tương tự ông đã làm với Gô-li-át. Ông hạ gục hắn bằng một hòn đá, và tuốt gươm của hắn, và cắt đầu hắn, ngay tại đó trước nó. Ông đã tiên báo điều gì trước khi sự việc xảy ra? “Và người cũng sẽ như chúng thôi.” Tại sao? Ông đã nói ra lời mà lời đó sẽ xảy ra, và rồi tiến lên để làm cho nó được ứng nghiệm. A-men. Ôi, anh em ơi! Ông đã nói, và chiến thắng được tình huống thời đó.

²⁶⁵ Nếu đã từng có một lần mà con người nên nói, đó là lúc này. Chúng ta sẽ kết thúc, trong vài phút tới nếu anh chị em có thể chịu đựng thêm ít phút nữa. Tôi có một số điều đã được viết ra ở đây, một số câu Kinh Thánh mà tôi muốn nói đến.

²⁶⁶ Phi-e-rơ không hề kêu van, khi ông nhìn thấy một người có đức tin đủ để được chữa lành, đang nằm tại cửa được gọi là Cửa Đẹp. Ông không hề quỳ xuống và cầu nguyện cả đêm, và, hay là cầu nguyện cả ngày, cầu nguyện dài, thật lâu, và thưa rằng, “Chúa ôi, tôi cầu xin Ngài giờ này để Ngài giúp cho người què khốn khổ này. Tôi thấy ông ta có đức tin. Tôi biết ông là một tín đồ. Và tôi đã hỏi ông ta, và ông—ông ấy...Tôi—tôi—tôi...Ngài đã nói người đó có đức tin, ông ta tin điều tôi nói với ông. Và tôi bảo ông ta về...về việc Ngài đã làm, và tôi—tôi nghĩ bây giờ, Chúa ôi, rằng—rằng...Ngài có thể cho tôi một lời CHÚA PHÁN NHƯ VẬY với ông ta không?”

²⁶⁷ Không, ông biết rằng ông là sứ đồ được xúc dầu. Ông biết rằng Chúa Jêsus Christ đã ủy thác cho ông. “Hãy chữa lành kẻ đau, khiến kẻ chết sống lại, làm sạch người phung, hãy đuổi quỷ. Như người đã nhận cách nhưng không thể nào, hãy ban cho thể ấy.” Ngài phán, “Hỡi Phi-e-rơ, hãy đi làm điều đó!” Ông không cần phải cầu xin. Ông đã được ủy thác.

²⁶⁸ Ông đã nói gì? Ông nói, “Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ!” Ông xưng Danh của Chúa Jêsus Christ, và người đàn ông cứ nằm tại đó. Và ông lấy tay đỡ ông ta dậy, và nói, “Hãy đứng lên trên chân của người!” Và ông giữ ông ta cho đến khi xương mắt cá của ông ta trở nên đủ mạnh, và ông ta bắt đầu bước đi. Tại sao? Ông không hề có một buổi nhóm cầu nguyện thấu đêm. Ông không hề kêu van với Đức Chúa Trời. Ông biết sự quả quyết, từ miệng Chúa Jêsus Christ, ông đã được xúc dầu để làm việc này. Đúng thế. Ông đã nói và đỡ người đó dậy, vì ông biết ông là sứ đồ được xúc dầu cho mục đích đó.

²⁶⁹ Những người nằm dưới bóng của ông không hề nói, “Ô, hãy đến, hỡi sứ đồ Phi-e-rơ, và kêu khóc trên chúng tôi, và cầu nguyện bằng đức tin cho chúng tôi, với Đức Chúa Trời.” Không, không, họ không hề nói điều đó. Họ biết ông đã được xúc dầu và là một sứ đồ được xác chứng của Đức Chúa Trời. Vì thế họ nói, “Cứ để chúng tôi hãy nằm dưới bóng của ông ấy. Anh em không cần phải nói lời nào. Chúng tôi biết điều đó. Chúng tôi tin điều đó.” Sự Sống ở trong họ! Sứ đồ không thể đi đến với tất cả những người đó. Và họ, chính họ, họ chỉ là một phần của nó thôi.

²⁷⁰ Môi-se đã nói, “Không phải chỉ một mình tôi đi. Tất cả chúng ta đều đi.” Tất cả chúng ta phải làm điều gì đó. Tất cả chúng ta được xúc dầu.

²⁷¹ Và họ đã nhìn thấy sứ đồ đứng đó, và thấy ông chữa lành cho người đau và làm những điều mà ông đã nói. Họ biết ông không thể đến với họ. Nói, họ không hề nói, “Hỡi Phi-e-rơ, hãy đến và—và dâng lời cầu nguyện, và chờ cho đến khi ông có được CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, và đến nói với tôi. Thấy điều gì Chúa phán.” Họ nói, “Nếu chúng ta chỉ cần nằm dưới bóng của người, bởi vì chính Đức Chúa Trời đã ở trong Chúa Jêsus Christ nay đang ở trong ông ta, và chúng ta thấy những điều tương tự như vậy đang làm. Vì

vậy họ đã sờ vào gấu áo của Chúa Jêsus và nằm dưới bóng của Ngài, và Chúa Jêsus đang ở trong con người này. Nếu cái bóng đó có thể ngã lên chúng ta, chúng ta sẽ được lành.”

²⁷² Và Kinh Thánh đã nói mỗi người trong họ đã được lành. Chẳng phải buổi nhóm cầu nguyện đầu đêm, nói rằng, “Chúa ôi, con có nên nằm dưới bóng của sứ đồ này không?” Không, họ biết điều đó. Sự Sáng đã chiếu lên họ. Tấm lòng của họ đã được đầy trọn. Đức tin của họ đã được tuôn ra. A-men. Họ tin điều đó. Họ thấy điều đó. Những chiếc khăn tay của Phao-lô, cũng một thể ấy.

Bây giờ, để kết thúc.

²⁷³ Chúa Jêsus không hề kêu van khi người ta mang một thanh niên bị điên đến cho Ngài, thanh niên đó bị động kinh, cứ muốn nhảy vào lửa. Ngài không hề nói rằng, “Cha ôi, Con là Con của Cha, và bây giờ Cha đã sai Con đến đây để làm *điều này điều kia, và điều nọ*. Con có thể chữa lành cho thanh niên này không?” Ngài không hề nói. Ngài phán, “Hãy ra khỏi người này, hỡi Satan!” Ngài phán, và thanh niên đã được lành.

²⁷⁴ Khi Ngài gặp Binh đoàn, với hai ngàn con quỷ ở trong anh ta, điều đó không làm cho Ngài phải kêu van. Chính là các quỷ đã kêu van, “Nếu Ngài đuổi chúng tôi ra,” ô, chà, “xin cho chúng tôi nhập vào bầy heo kia.”

²⁷⁵ Chúa Jêsus không hề nói, “Bây giờ, Cha ời, Con có thể làm *điều này không?*” Ngài phán, “Hãy ra khỏi người ấy,” và quỷ đã cất cánh bay đi. Chắc chắn, Ngài biết Ngài là Đấng Mê-si.

²⁷⁶ Tại mộ của La-xa-rơ, ông đã chết bốn ngày rồi. Người ta nói, “Chúa ời, nếu có Ngài ở đây, thì anh ấy sẽ không chết.”

²⁷⁷ Ngài phán, “Ta là sự sống lại và Sự Sống.” A-men! Không phải ở đâu, khi nào, hay cách nào. “Kẻ nào tin Ta, sẽ được sống, mặc dù đã chết rồi.” A-men. Ngài biết Ngài là Ai. Ngài biết Ngài là gì. Ngài biết rằng Ngài là Em-ma-nu-ên. Ngài biết Ngài là sự sống lại. Ngài biết Ngài là Sự Sống. Ngài biết rằng sự trọn vẹn của bốn tánh Đức Chúa Trời ở trong Ngài. Ngài nhìn thấy những người nhỏ bé ở đó, và Ngài thấy điều mà Đức Chúa Trời đã phán bảo Ngài làm lúc đó, và Ngài đã làm. Ngài đi xuống đó.

278 Ngài không hề nói, “Này, hãy đợi, Ta sẽ quỳ gối xuống đây. Tất cả các người cũng hãy quỳ gối và cầu nguyện.” Ngài phán, “Các người có tin rằng Ta có thể làm điều này không?” A-men. Ngài đã cầu xin điều đó.

279 Không phải Ngài; chính là họ. “Vâng, thưa Chúa, tôi tin rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời đã đến thế gian.” Ôi, chào! Tại đó Ngài được xác nhận. Điều gì đó phải xảy ra.

280 “Hỡi La-xa-rơ, hãy ra!” Ngài phán, và người chết bước ra. Không phải, “Ta có thể không?” Ngài chỉ phán. Khi đức tin được đáp ứng, sự việc đã xảy ra.

281 Ngài phán, Ngài đã phán, và kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ điếc được nghe, ma quỷ kêu gào và ra khỏi, kẻ chết được sống lại, mọi thứ. Tại sao? Ngài không cầu nguyện. Ngài đã được xức dầu là Đấng Mê-si. Ngài là Đấng Mê-si đó. Ngài biết Ngài là ai. Ngài biết địa vị của Ngài. Ngài biết Ngài được sai đến để làm gì. Ngài biết rằng Cha đã khẳng định Ngài là Đấng Mê-si, với kẻ tin. Và khi Ngài gặp kẻ tin đó có đức tin, Ngài chỉ phán Lời. Ma quỷ chạy xa. Vâng, thưa quý vị. “Hãy nói! Đừng kêu van. Hãy nói!” A-men.

282 Và Ngài biết các quyền Đức Chúa Trời ban cho của Ngài, nhưng chúng ta không biết. Ngài biết Ngài là ai. Chúng ta không biết.

283 Môi-se đã quên. Sam-sôn hiểu được. Những người khác hiểu. Giô-suê đã hiểu. Môi-se đã quên. Đức Chúa Trời đã phải kêu gọi ông tập trung chú ý vào việc đó. Ngài phán, “Tại sao người kêu van Ta? Ta đã sai người cho công việc này. Hãy nói, và tiếp tục tiến đến mục tiêu của người. Ta đã bảo người rằng người sẽ đến núi này. Đem dân sự đi và dẫn họ đến. Chỉ nói. Ta không quan tâm điều gì trên con đường của người, hãy trục xuất nó ra khỏi lối đi. Ta ban cho người thẩm quyền để làm điều đó. Ta đã phán... Người đã bảo những con ruồi và chấy rận, và sự tạo dựng, và những điều như thế. Bây giờ người đang phải rên rỉ với Ta về việc gì? Tại sao người đến với Ta, rên rỉ về những điều này? Cứ nói và xem nó hành động, chỉ thế thôi.” Ôi, chào! Ồ, tôi thật thích điều đó!

²⁸⁴ Ở đây, Chúa Jêsus, mọi điều Ngài đã phán, Ngài chỉ phán ra Lời, và sự việc đã xảy ra như vậy. Đức Chúa Trời đã xác chứng một cách rõ ràng Người là Con của Ngài. “Này Con yêu dấu của Ta trong Người Ta vui lòng ngự. Hãy nghe Người.”

²⁸⁵ Hãy xem Ngài. Tôi thích điều này. Thật là uy nghi, thật là dũng cảm Ngài đã đứng trước những kẻ chỉ trích Ngài. A-men. Ngài phán, “Hãy hủy phá đền thờ này, và Ta sẽ cầu nguyện với Cha rồi thấy Ngài làm gì về điều đó?” “Hãy hủy phá đền thờ này đi, và Ta sẽ dựng lại nó, trong ba ngày.” Không phải, “Ta hy vọng; Ta sẽ cố làm.” “Ta sẽ làm điều đó!” Tại sao? Kinh Thánh đã nói vậy.

²⁸⁶ Cũng lời Kinh Thánh đó đã nói rằng Ngài sẽ làm sống lại thân thể của Ngài, ban cho chúng ta uy quyền, Sức mạnh. A-men! “Nhân Danh Ta họ sẽ đuổi quỷ, họ sẽ nói tiếng mới; nếu họ bắt rắn, hay uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ bình phục.”

“Tại sao kêu van Ta? Hãy nói, và tiến lên phía trước.” Ôi, một cách can đảm tôi...

“Hãy phá đền thờ này đi, Ta sẽ dựng lại.” Ô!

²⁸⁷ Và nên nhớ bây giờ, (chúng ta sẽ kết thúc), chính Ngài cũng vậy. Chính Ngài đã phán điều đó, trong Giăng 14:12, sự... “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm.” Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chính Ngài đã phán như vậy.

²⁸⁸ Ấy là Chúa Jêsus, trong Mác 11:24, đã phán, “Nếu người nói với núi này,” không phải nếu người cầu nguyện với núi này. “Nếu người bảo núi này rằng, ‘hãy dời đi,’ mà chẳng nghỉ ngơi trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, thì các người có thể có được điều các người đã nói.” Bây giờ anh chị em, nếu anh chị em chỉ nói điều đó cách tự phụ, thì nó chẳng xảy ra đâu. Nhưng nếu có điều gì đó trong anh chị em, tức là anh—anh chị em được xúc dầu cho công việc đó, và sẽ biết rằng đó là ý muốn của Đức Chúa Trời để làm điều ấy, và sẽ nói điều đó, nó phải sẽ xảy ra. “Nếu các người...”

²⁸⁹ Chính Ngài đã phán lời này. “Ví bằng các người cứ ở trong Ta, và những Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin điều mình muốn

và nó sẽ được ban cho các người.” Ôi, chào! Ôi, chào! Anh chị em hiểu tôi muốn nói gì không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

²⁹⁰ Xin lỗi vì điều này, nhưng nó cứ đang đến trong tôi. Tôi phải nói điều đó. Ấy là Ngài đã phán, ngày nọ ở trên đó, bên trong rừng ấy, “Các người không có thú săn.” Và Ngài đã tạo ra ba con sóc đứng trước mặt chúng tôi. Điều gì vậy? Chỉ cần nói lời, nói, “Chúng sẽ ở *chỗ kia*, và *chỗ kia*, và *chỗ kia*,” và chúng đã có ở đó. Chính Ngài đã làm điều đó.

²⁹¹ Charlie, Rodney, Ấy là Ngài đã ở dưới đó tại Kentucky; và Nellie, Margie, và một số anh em khác. Chính là Ngài, cùng Đức Chúa Trời ấy đã trở lại ở đó và phán với Môi-se, nói, “Tại sao người kêu van với Ta? Hãy nói lời!” Chính Ngài đã mang chúng vào sự hiện hữu. Ấy là Ngài. Ấy là Ngài. Ô, chào ôi!

²⁹² Ấy là Ngài đã ban khả tượng khoảng một năm trước đây, nói rằng chúng tôi sẽ đi lên kia, và Bầy Ấn này, và thể nào sẽ có một—một—một—một trận sấm sét dữ dội sẽ xảy ra, và chúng sẽ ở trong dạng hình chớp. Và ở đó tạp chí *Look*—...tạp chí *Life* đã đăng nó, treo trên tường kia. Chính là Ngài đã phán điều đó.

²⁹³ Ấy là Ngài, đêm đó khi tôi đang đi xuống dưới con đường ấy và nhìn thấy một con rắn độc lớn đó gần cắn anh tôi. Và Ngài đã phán, “Người được ban...được ban cho Quyền phép để trói cột nó, hay bất cứ ai trong những người còn lại.” Ấy là Ngài đã phán điều đó.

²⁹⁴ Với người vợ tóc hơi bạc thân yêu của tôi đang ngồi phía sau kia: Ấy là Ngài sáng hôm đó, đã đánh thức tôi dậy trong phòng, và còn đứng trong góc, phán rằng, “Đừng sợ phải làm bất cứ điều gì, hay đi đến nơi đâu, hay nói điều gì, vì sự Hiện diện vô tận của Chúa Jêsus Christ ở cùng người bất cứ nơi nào người đi.”

²⁹⁵ Ấy là Ngài đã ở trên kia tại Trùng Sabino, cách đây khoảng ba tháng, khi tôi đang cầu nguyện, đang tự hỏi điều gì sẽ xảy ra. Tôi đang ở đó, và một thanh gương đã rơi vào tay của tôi, và phán rằng, “Đây là Gương của Vua.” Ấy là Ngài.

²⁹⁶ Ấy là Ngài đã phán với tôi, “Như Ta đã ở cùng Môi-se thể nào, Ta cũng sẽ sai người thể ấy.”

297 Ấy là Ngài đã phán với tôi, ba mươi năm trước, ở dưới sông kia, khi còn là một thanh niên trẻ tuổi. Đứng ở đó như một thầy giảng trẻ, trên sông, ba mươi năm trước, đứng ở đó khi Ánh Sáng ấy, cũng Trụ Lửa ấy, đã giáng xuống từ trời và đứng tại đó, và phán, “Nhu Ta đã sai Giảng Báp-tít để dọn đường cho lần đến thứ nhất của Đấng Christ, Sứ điệp của người sẽ dọn đường cho lần Đến thứ Hai,” với cả thế giới. Làm sao nó có thể xảy ra, khi chính mục sư của tôi cười cợt và chế nhạo điều đó? Nhưng nó đã xảy ra hoàn toàn đúng như cách đó. Chính Ngài phán điều đó. Vâng, thưa quý vị!

298 Ồ, thật chính là Ngài đã nói tiên tri, với khải tượng, “Nó sẽ ứng nghiệm.” Chính là Ngài đã phán rằng, “Nếu một người trong các người nói tiên tri, hay thấy một khải tượng, và nói ra điều đó, và nó ứng nghiệm; thì nên nhớ rằng điều này chẳng phải bởi người đó, chính là Ta. Ta ở với người đó.” Ôi, chao! Thật tôi có thể tiếp tục, và nói chính là Ngài, chính là Ngài, chính là Ngài!

299 Chính là Ngài đã giáng xuống, khi tôi nói với họ rằng Trụ Lửa đã giáng xuống trên sông, và họ không thể tin điều đó. Chính là Ngài đã ngự xuống giữa đó, khi thầy giảng Báp-tít ấy, trước ba mươi ngàn người đêm nọ, ở Đại hí trường Sam Houston, khi Thiên sứ đó của Chúa được chụp bức hình của Ngài, đứng tại đó. Chính là Ngài, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

300 Ấy là Ngài đã nói trước nơi những điều này xảy ra. Ấy là Ngài đã nói điều này. Ấy là Ngài đã làm những điều này. Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài đã làm mọi sự thật đúng như Ngài đã phán Ngài sẽ làm. A-men.

301 Tại sao tôi còn chờ đợi? Chúa có xác chứng Lời. Đó là Lẽ thật. Chúng ta hãy tiếp tục cuộc hành trình. Chúng ta hãy bước đi. Chúng ta tiếp tục bước đi của Chúa, quăng hết mọi nghi ngờ, tất cả tội lỗi sang một bên. Hãy làm sạch ngôi nhà, chà rửa nó.

302 Như sự hiện thấy của Junior Jackson đã nói, không có gì để lại ngoài những ngọn đèn; hay giấc mơ của ông, nếu ông đang ngồi ở đây. Không có gì để lại ngoài những ngọn đèn, và chúng có những tấm bằng vàng xung quanh, trong giấc mơ mà anh kể cho tôi vào đêm nọ. Ôi, chà!

303 Anh Collins, đừng lo lắng về con cá đó. Nó màu trắng. Anh thật sự không biết nắm giữ nó thế nào.

304 Hãy đặt qua một bên mọi điều trái ngược với Nó. Nên nhớ, đây là sự Thật, bất kể đường như Nó cuồng tín thế nào, và đôi khi, mọi việc khác. Hãy tiếp tục tiến lên với Nó. Chính là Thánh Linh. Cũng Chúa Trời đó đã khiến Chúa Jêsus Christ sống lại từ cõi chết, cũng chính Đấng đó có thể phán để các sự vật bước vào sự hiện hữu, Đấng không hề thay đổi đã sống trong thời Môi-se, cũng đang sống trong ngày hôm nay.

305 Sự kêu gọi của Ngài trong ngày sau rốt này, Ngài là một xác chứng. “Như việc đã xảy ra trong thời Sô-đôm, cũng sẽ xảy ra trong sự Đến của Con Người.” Ngài đã làm...Có một Sô-đôm ở dưới đó. Có một Billy Graham và một Oral Roberts ngoài kia. Và Hội thánh đang di chuyển tới, bởi những dấu hiệu tương tự mà Ngài đã hứa, cả hai nơi, và họ đấy. Chính là Ngài đã phán điều đó.

306 Ôi lạy Chúa, xin ban cho con sự can đảm, là lời cầu nguyện của con. Xin giúp con, Ôi Chúa là Đức Chúa Trời.

Tôi phải bỏ chỗ này. Đã trễ rồi.

307 “Tại sao kêu van Ta? Tại sao người kêu van Ta, khi Ta đã chứng tỏ Ta ở cùng người? Chẳng phải Ta đã chữa lành bệnh của người,” Ngài có thể nói? “Ta chẳng đã bảo người những điều mà nó đã xảy ra một cách chính xác sao? Mục sư của người không thể làm điều đó. Ta! Ông ta không thể; ông ta là con người. Chính là Ta, là Chúa,” Ngài ắt phán điều đó. “Ta là Đấng đã làm điều này. Ta là Đấng bảo người nói những điều này. Ấy chẳng phải người. Ấy là Tiếng của Ta. Ta là Đấng đã kêu kẻ chết sống lại khi người ta đã đem chôn. Ta là Đấng mà chữa lành kẻ đau. Ta là Đấng nói trước những điều này. Ta là Đấng làm nên sự cứu rỗi. Ta là Đấng ban lời hứa.”

308 Đức Chúa Trời ôi, xin cho con sự can đảm để đem Gươm của Lời đó mà Ngài đã đặt vào tay con cách đây khoảng ba mươi ba năm, và nắm giữ nó và tiến đến với giai đoạn linh vụ Thân lực thứ Ba, đó là lời cầu nguyện của tôi.

Chúng ta hãy cúi đầu.

³⁰⁹ Lạy Cha Thiên thượng, thì giờ đã muộn, nhưng Lời thật là quý báu. Như chúng con thấy, Chúa ơi, lần này đến lần khác, sự Hiện diện trường tồn của Đấng Christ luôn luôn ở với chúng con. Thật chúng con cảm ơn Ngài biết bao về sự nhân từ Ngài! Thật Ngài đã cứu chúng con và đã...và ban phước cho chúng con, thật chúng con cảm ơn Ngài vì điều đó!

³¹⁰ Khi con cầm những chiếc khăn tay này trong tay, Chúa ôi, nó là của những người có đức tin, mà tin vào điều Này. Xin cho mọi ma quỷ, mọi bệnh tật lìa khỏi họ. Và con buộc tội mọi linh ở đây; điều mà xấu xa, và không thuộc về Chúa, mọi linh đau ốm, tất cả bệnh tật và buồn phiền. Chúng con không nằm dưới bóng của con người, để sẽ được tốt đẹp, nhưng chúng con ở trong cái bóng của Phúc Âm, Phúc Âm đã được xác chứng.

³¹¹ Như Trụ Lửa kỳ diệu di chuyển tới lui ngang qua tòa nhà này, cũng cùng Trụ Lửa đó mà Đức Chúa Trời đã nhìn xuống qua đó, và Biển Đỏ rẽ lối, và dân Y-sơ-ra-ên đi ngang qua. Nhưng bây giờ khi Ngài nhìn, nó được rảy bằng Huyết của Con Chính Ngài, vì ân điển và sự thương xót. Xin cho chúng con biết vâng phục. Nguyên chúng con ngày hôm nay thôi nói, thôi kêu van. Xin giúp chúng con nhận thức rằng Ngài đã kêu gọi chúng con cho công việc này. Đây là thời điểm. Con nói điều đó trong Danh của Chúa Jêsus Christ, xin cho mọi bệnh tật ra khỏi nơi này.

³¹² Nguyên mỗi người đàn ông và đàn bà, mà kêu cầu Danh Chúa Jêsus Christ, tái dâng hiến đời sống mình cho Ngài ngày hôm nay. Con xin dâng đời sống của con, Chúa ôi, trên bàn thờ của sự cầu nguyện. Con tự hạ mình xuống, và hổ thẹn về chính mình và quay đầu hướng về đất nơi mà Ngài đã nhận lấy con. Chúa là Đức Chúa Trời ôi, con hổ thẹn về sự yếu đuối và sự vô tín của con. Xin tha thứ con, Chúa ôi. Xin ban cho con lòng can đảm. Xin ban cho tất cả chúng con sự can đảm.

³¹³ Con cảm thấy, giống như Môi-se, hết thấy chúng con phải lên đường. Chúng con không muốn để lại một ai. Chúng con muốn giải cứu mọi người, Chúa ôi. Họ thuộc về Ngài. Con đòi họ lại cho Ngài. Xin ban phước cho dân sự này ngày hôm nay, Chúa ôi. Xin nhậm lời. Và ban phước cho con, cùng với họ, Cha ơi, và Danh Ngài sẽ được ngợi khen. Sự vinh hiển Ngài sẽ thuộc về Ngài. Xin

ban cho chúng con đức tin Đời đời này, Chúa ôi, khi chúng con dâng chính đời sống mình cho Ngài giờ này.

³¹⁴ Con, trên quyển Kinh Thánh này và trên bục này, con xin dâng cuộc đời con cho Ngài, Chúa ôi. Con đang nương dựa trên mọi lời hứa mà Ngài ban. Con biết rằng chúng sẽ được xác nhận. Con biết rằng chúng là Lễ thật. Xin ban cho con sự can đảm để nói ra những Lời này. Xin ban cho con lòng can đảm, Chúa ôi. Xin chỉ cho chúng con điều gì con sẽ làm và nói. Con dâng chính mình con lên cho Ngài, với hội thánh này, cùng với điều đó, Chúa ôi, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Lòng tin...ngước lên Chúa chẳng thôi,
 Ngài là Chiên Con Gô-gô-tha,
 Cứu Chúa Thiêng liêng;
 Xin nghe lời tôi khẩn xin,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoàn toàn!

³¹⁵ Bây giờ chúng ta hãy đứng, thật yên lặng, khi chúng ta ngân nga bài hát ấy. [Anh Branham và hội chúng ngân nga bài, *Lòng Tin Ngước Lên Chúa*—Bt.]

...lên Chúa,
 Ngài là Chiên Con...

Chúng ta hãy giơ tay lên với Ngài giờ này.

Ôi Chúa Cứu Thế...

Dâng chính mình anh chị em cho Chúa giờ này.

Xin nhậm lời tôi Chúa ôi,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoàn toàn!

³¹⁶ Bây giờ cùng nhau, với tay chúng ta giơ lên. [Hội chúng lặp lại lời cầu nguyện này, theo Anh Branham—Bt.] Lạy Chúa Jêsus, giờ này con xin dâng chính mình con cho Ngài, một đời sống phục vụ, đức tin thánh khiết hơn, tin kính hơn, con kêu cầu, hầu cho con có thể trở nên một đầy tớ có thể được chấp nhận hơn trong đời sống sắp tới của con, so với cuộc đời con trong quá khứ. Xin

tha cho sự vô tín của con, và phục hồi cho chúng con Đức tin mà đã một lần được ban cho các thánh đồ. Con xin dâng chính mình con cho Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

317 Bây giờ khi chúng ta cúi đầu.

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn
này,
Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
Xin Ngài là Đấng Dẫn dắt tôi;
Cho ngày thay đêm tối nay,
Lau dòng lụy xưa ráo ngay,
Cũng không để bước tôi lạc loài
Lạc xa Chúa hoài.

318 Khi chúng ta cúi đầu giờ này. Anh chị em cảm thấy như Sứ điệp sáng nay bổ ích cho anh chị em không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ban cho anh chị em lòng can đảm không? [“A-men.”—Bt.] Nếu có, hãy đưa tay lên hướng về Đức Chúa Trời, nói, “Chúa ôi, con cảm ơn Ngài.” [“Chúa ôi, con cảm ơn Ngài.”] Tôi đưa cả hai tay lên, bởi vì tôi cảm thấy vậy rằng nó—nó đã giúp ích tôi. Nó ban cho tôi lòng can đảm.

319 Một số điều con đã nói, con không nghĩ rằng mình sẽ nói nó, nhưng nó đã được nói ra rồi. Đó chính là lời quả trách đối với con. Con nhận thấy chính mình không ở trong cách mà mình đã nghĩ mình làm, nhưng con thấy chính con có tội trong việc lúc nào cũng kêu van, thay vì nói.

320 Chúa ôi, xin giúp con, từ giờ này trở đi, để con sẽ là đầy tớ biết hiến dâng hơn.

321 Không phải chỉ cầu nguyện cho mình. Tôi cũng cầu nguyện cho anh chị em, để, cùng với nhau, như một Thân của Đấng Christ, được kêu gọi ra khỏi thế gian, sẵn sàng cho miền Đất hứa, hầu cho Đức Chúa Trời sẽ ban cho tôi sự can đảm để nói đường lối, làm cho con đường trở nên rõ ràng để anh chị em sẽ không bị lạc lối. Tôi sẽ nói, anh chị em bởi ân điển của Chúa, tôi sẽ đi theo những dấu chân đẫm Máu của Ngài là Đấng đã đi trước chúng ta.

Và thập tự giá hiến dâng này tôi sẽ mang,
 Cho đến khi sự chết sẽ để tôi được tự do,
 Và rồi trở về Nhà, đội mào triều thiên,
 Có một mào triều thiên dành cho tôi.

322 Chúng con dâng điều này cho Cha, Cha ôi, sự hiến dâng của chúng con, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ, Con Ngài. A-men.

323 [Một anh em bắt đầu nói tiếng lạ. Bằng trống—Bt.]

324 Chúng ta thật biết ơn Chúa về điều này. Bước đi với cuộc đời hiến dâng. Dâng chính mình anh chị em, cho sự mềm mại, khiêm nhường. Bước đi trong Thánh Linh. Bước đi, trò chuyện, ăn mặc, hành động như những Cơ-đốc nhân, khiêm nhường và êm dịu. Đừng đánh mất đi điều này bây giờ. Tiếng của Đức Chúa Trời phán qua Lời, phán qua những ân tứ. Khi một ân tứ đến, ân tứ khác sẽ bày tỏ nó, ân tứ khác tiếp đến và bày tỏ điều tương tự. Đây, điều đó chắc chắn đúng với Lời và đúng với thời điểm. Chúa đang ở với chúng ta. Chúng ta thật biết ơn Ngài về điều đó! Bây giờ nếu chúng ta...

325 Chúng ta cúi đầu, mời chị của chúng ta sẽ chơi đàn:

Dầu sao cứ nhưn Danh Chúa Jêsus,
 Làm khiên che lẫn tên quân thù;
 Dầu khi muôn nghìn cám dỗ ở quanh ta,
 Kêu Danh thánh đó trong lời cầu xin.

326 Cứ, cứ làm điều đó, nói Lời và nói Danh Ngài. Chúng ta hãy hát giờ này khi chúng ta—khi chúng ta giải tán.

Dầu sao cứ nhưn Danh Chúa Jêsus,
 Làm khiên...và ưu sầu;
 Danh ấy sẽ ban sự vui mừng và an ủi,
 Ô, mang Danh ấy trong mọi nơi anh đi.
 Danh quý báu...

327 Bây giờ chúng ta hãy bắt tay nhau, và nói, “Tôi sẽ cầu nguyện cho anh, anh ơi, và anh cầu nguyện cho tôi nhé.”

...Trời;
 Danh quý báu, Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
 Hy vọng ở đất và mừng vui...

328 Bây giờ chúng ta cúi đầu, chúng ta hãy hát câu tiếp theo này.

Dầu sao cứ nhưn Danh Chúa Jêsus,
 Làm khiên che mọi lần tên quân thù;
 Dầu khi muôn nghìn cám dỗ ở quanh ta,
 Kêu Danh thánh đó trong lời cầu xin.
 Danh quý báu, Danh quý báu; Ô thật dịu dàng!
 Ô thật dịu dàng!
 Hy vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
 Hy vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

329 Chúng ta cứ cúi đầu giờ này, và cúi cả lòng mình, với sự nhận thức rằng Chúa Jêsus đã phán, “Ai nghe Lời Ta mà tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự Sống Đời đời và sẽ không đến sự Phán xét đâu, song vượt khỏi sự chết mà đến Sự Sống.” Biết rằng chúng ta, bởi ân điển Đức Chúa Trời, sở hữu nguồn cảm xúc chúng ta; với sự hiến dâng cho Ngài sáng hôm nay, để đời sống chúng ta sẽ thay đổi, từ hôm nay trở đi, hầu cho chúng ta sẽ xác quyết mạnh mẽ hơn trong suy nghĩ của mình. Chúng ta sẽ cố gắng sống trong sự dịu dàng và khiêm nhường, để, tin rằng những điều chúng ta cầu xin Chúa, Chúa sẽ ban cho chúng ta. Và chúng ta sẽ không nói xấu nghịch với nhau, hay người nào. Chúng ta sẽ cầu nguyện cho kẻ thù của mình và yêu thương họ, làm điều tốt cho những ai làm điều xấu cho chúng ta. Đức Chúa Trời là Đấng Phán Xét của ai đúng và ai sai. Với sự...

330 Trên cơ sở của điều này, và chúng ta cúi đầu, tôi sẽ mời người bạn tốt của chúng ta, Anh Lee Vayle, mời anh sẽ dâng lời cầu nguyện kết thúc buổi nhóm. Mời Anh Vayle.

TẠI SAO KÊU VAN? HÃY NÓI! VIE63-0714M

(Why Cry? Speak!)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 14 tháng Bảy, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org